Середа 18 січня 2023 року
№3 (16 798) Ціна 9 грн

Газета ВОЛИНЬ НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

■ Герой із сусідньої вулиці

Фото з архіву Анатолія ПЛУЖНІКОВА.

Нині воїн дуже шкодує, що через важко травмовану руку, його не беруть у стрій.

Азовець з Волині Анатолій Плужніков: «Із оточеного Маріуполя мене вивів Святий Миколай»

49-літній військовий на війну, розв'язану росією, пішов ще 2015 року. За цей час він побував на славно- і водночас сумнозвісній «Азовсталі», в лабетах окупантів, мав статус дизертира й поновив добре ім'я завдяки знаменитій Тайрі

Оксана КОВАЛЕНКО

ХОЧ І БУВ КОМІСОВАНИЙ ЯК УЧАСНИК АТО, ПОЇХАВ У ВІЙСЬККОМАТ

З воїном Анатолієм Плужніковим ми познайомилися наприкінці літа в редакції «Волині», коли він прийшов у зв'язку з поновленням документів. Але на розмову чоловік погодився аж тепер, наголосивши, що головним в його історії є... Бог.

Закінчення на с. 5

■ Особливий випадок

Подружжя усиновило хлопчика, а Бог побачив їхню доброту й подарував їм ще й донечку

Вони дуже хотіли, аби в їхню сім'ю прилетів лелека. Але Всевишній, кажуть лучани Вікторія й Сергій Романчуки, повів так, щоб узяли дитину із сирітського будинку. І їх ощасливив хлопчик Олежик, якому молода сім'я подарувала батьківську любов, а він їм – своє миле «мама» й «тато». Та ось їх уже четверо! У Німеччині, куди наші герої переїхали на початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, народилася їхня донька, яку назвали на честь одного з дідусів Валерією

Фото із фейсбук-сторінки Вікторії РОМАНЧУК

Вікторія й Сергій Романчуки їхали в Німеччину із сином, а повертатимуться в Україну ще й із донькою, яка народилася за кордоном.

Подробиці зворушливої історії — на с. 6

■ Любов сильніша за війну!

Втратив ноги на війні, але знайшов справжнє кохання

Сергій Копищик та Світлана Калецька (на фото) познайомилася на святкуванні Нового 2022 року. Освідчився військовослужбовець майбутній дружині торік у листопаді. А минулої суботивони одружилися

Фото із сайту suspline.media.

С.11

■ Крила, обпалені війною

Фото з домашнього архіву родини ПИЛИПОВИХ.

Вранці сусіди стояли біля розбитого будинку Пилипових і плакали – думали, що всі його мешканці похоронені під завалами.

Микола Пилипов, як і багато інших переселенців, вважає, що немає милішого краю від того, де народився.

«У нашу хату влучила ракета – й за одну секунду ми втратили все, що настаралися роками»

У Камені-Каширському знайшли прихисток понад п'ять тисяч переселенців. У числі тих, хто опинився тут, рятуючись від війни, – і родина Миколи Пилипова із села Баратівка Снігурівського району, що на Миколаївщині. Уже дес'ятий місяць вона в Поліському краї, а думка в кожного одна: «От прийде весна – й повернемося додому». Бо немає милішого краю від того, де людина народилася й виросла

Продовження розповіді — на с. 7

С.9

Ковельчанин приревнував дружину – і замовив кілера

РЕКЛАМА

РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ

Як мій сусід знову народився...

Мене звати Вікторія, мені 72. З чоловіком все життя працювали, болячок накопичилося аж занадто, та щось робимо, як усі. Весь час у русі: город на 5 соток, допомагаємо дітям потроху.
Скаче тиск, аритмія, підвищений цукор, суглоби болять — але буває гірше. Ось, наприклад, наш сусід старший всього на 3 роки, а майже не ходить, без допомоги ніяк. Якось приготувала йому їжу, заходжу до нього, а він ходить по хаті: «На риболовлю, — каже, — збираюся». Ну, думаю, може вже з головою щось сталося, не надала цьому значення. А через тиждень все село вийшло дивитися, як він іде по дорозі. А вже з півроку, як з дому ні ногою! Тут уже я не витримала і пішла його розпитувати: як? Він вийняв із кишені вирізану замітку. Замітка про академіка Болотова і його «Бальзам Болотова». Я, дивлячись на сусіда, одразу ж зателефонувала і собі замовила.
Бальзам надійшов поштою досить швидко. Через 3 дні прийому помітили легкість у животі, навіть коли з'їдали зайвого. Випорожнення нормалізувалися, стала краще спати. Але яким було моє здивування, коли через 2 місяці вживання я раптом зрозуміла, що вже давно не вимірювала тиск, бо не турбує! У нас уже все село п'є Бальзам, і всі ходять задоволені, ніби друге життя почалося!

НЕ є ЛІКАРСЬКИМ ЗАСОБОМ

Замовляйте телефонами або запитуйте в аптеках міста
050 271 28 88 • 067 794 25 27

*вартість дзвінків згідно з тарифами оператора, поштові витрати сплачує отримувач

■ Пульс тижня

Волинському Фаберже вручили Всесвітній орден зірки

Талант Анатолія Бойка з Володимира знову оцінили на міжнародному рівні

Олена КАЛЕНЮК

Заслуженого майстра народної творчості, тричі рекордсмена України та світу удостоїли високої відзнаки. Як йдеться на сайті Володимирської міської ради, Анатолій Бойко отримав Всесвітній орден зірки «Кредо». Його вручають «За внесок в розвиток суспільства» найвидатнішим. Протягом 13 років цим орденом нагороджені відомі вчені, космонавти, політики, артисти, медики, дипломати, громадські діячі та митці.

Майстер із Володимира став всесвітньо відомим завдяки унікальним виробам з яєчної шкаралупи. ■

Фото із сайту volodymyrrada.gov.ua.

Анатолій Бойко, без перебільшень, — зірковий українець.

Нововолинськ буде без Зої

У місті гірників триває декомунізація та дерусифікація

Софія ГАВРИЛЮК

Нововолинці демонтували пам'ятник радянській комсомолці Зої Космодем'янській, що стояв на території електромеханічного коледжу на вулиці Шахтарській.

Згідно з пропагандою часів Радянського Союзу, молода комсомолка активно боролася проти німецько-фашистських загарбників. За це їй, першій жінці в Союзі, посмертно присвоїли звання Героя СРСР. Насправді, за інформацією української Вікіпедії, Космодем'янська спалювала будинки селян, щоб німецьким солдатам ніде було жити. А долею сімей, які мешкали в тих будинках, влада зазвичай не переймалася. Тож Зоя у складі однієї з диверсійних груп отримала завдання спалити протягом 5—7 днів 10 населених пунктів, зокрема й село Петрищево Московської області. Надворі був 20-градусний мороз, тож розлючені селяни, які впіймали диверсантку, здали її німцям, а ті її стратили. ■

Фото із сайту bug.org.ua.

Містяни вирішили звільнити постамент від радянської жінки з непевною славою.

Контрабандист намагався перевезти з Польщі 20 тонн м'яса

Волинські митники на посту «Ягодин» викрили чергову оборудку підприємця

Ірусина ПРИХОДЬКО

Бізнесмен хотів незаконно ввезти на нашу територію свіжоморожену свинину (м'ясо на ребрі, щоковина, сало на шкірі). У декларації він вказав, що перевозить яловичий жир.

Під час сканування вантажівки митники помітили, що щільність продукту більше нагадує кісткову тканину. Лабораторні дослідження підтвердили, що відібрані зразки – це м'ясо. Вантаж оцінили в 1 мільйон 130 тисяч гривень.

Згодом з'ясувалось, що порушник уже намагався вчиняти схожі оборудки. Протягом року він кілька разів притягався до адмінвідповідальності за порушення митних правил.

Зловмисникові загрожує конфіскація товару та штраф у розмірі 200 відсотків від його вартості. ■

■ Економіка

Що буде з шахтами після війни?

Питання використання реструктуризованих вугільних підприємств не сходять з порядку денного в Міністерстві енергетики та в шахтарських містах упродовж останніх двадцяти літ

Алла ЛІСОВА

Фото із сайту volyn.com.ua.

Копальня стоїть у законсервованому стані, там лише забезпечується її безаварійність. Шахтарі ж залишилися без роботи.

У 1990-х роках перестали діяти 6 нововолинських шахт. І хоч дуже гучно рекламували програми їхнього закриття, що передбачали не лише збереження створеної десятиліттями інфраструктури, а й соціальний захист звільнених робітників, однак далі слів справа не пішла. Частину матеріального ресурсу пустили на металобрухт, ще частина невідомо де поділася, а деякі залишки, зокрема надвірні конторські будівлі, використовуються під виробничі площі невеликих бізнесових структур. Шахтарі опинилися без роботи, тому самотужки влаштовувалися хто де міг, багато хто поїхав заробляти на хліб і до хліба за кордон.

> «Питання справедливої вугільної трансформації регіонів не зникає навіть у часи війни. Більше того – воно загострюється через енергетичну та соціальну кризу.»

І хоч місто отримало вже сумний досвід закриття попередніх копалень, ще два вугільні підприємства – №№5 і 1 – знову ж таки закрили в авральному порядку. Запевняли, що там уже вичерпалися основні запаси вугільних пластів, тож недоцільно й неефективно далі добувати паливо. Тому краще буде всім фахівцям перейти на новозбудовану шахту №10.

Як відомо, цього не сталося. Нова копальня — у незавершеному стані, там лише забезпечується її безаварійність. А тим, що на багатьох закритих шахтах можна було ще добувати дефіцитне зараз вугілля, ніхто не переймався і не переймається.

Добре, що профспілкові активісти спільно з керівниками підземок зуміли переконати міністерських чиновників, що необхідно продовжити видобуток вугілля на шахті №9, яка переведена у третю групу й у черзі на закриття. І, попри складну ситуацію в колективі через ймовірну зміну керівника, вдалося отримати дозвіл на продовження основної діяльності.

Що робити з реструктуризованими шахтами – думають в уряді й тепер. Цю тему порушували й на нещодавній зустрічі з народними депутатами в стінах Нововолинської міської ради. Дискутують про це й у міністерських кабінетах у Києві.

Так, днями відбулася зустріч мерів шахтарських міст із виконавчим віцепрезидентом Європейської комісії паном Франсом Тіммермансом та міністром енергетики України Германом Галущенком, на якій обговорили розвиток «вугільних» громад у післявоєнний період.

Питання справедливої вугільної трансформації регіонів не зникає навіть у часи війни. Більше того – воно загострюється через енергетичну та соціальну кризу. Єврокомісія розглядає можливість надання грантів бізнесу в таких містах, як Нововолинськ, Червоноград сусідньої Львівщини та інших. Ставиться питання подальшого працевлаштування гірників на новостворених підприємствах після закриття шахт. Може, на цей раз вдасться?

Також обговорювали важливість енергетичної незалежності на місцях. Як її досягти? Наголос робиться на встановлення сонячних панелей у школах і садочках. Представник Єврокомісії повідомив, що вони готові надати суттєву допомогу в цьому напрямку.

А що шахти? Спільне завдання – розумно використати весь ресурс, який залишиться після їх повного закриття. ■

■ Резонанс

На Волині лікарі та айтівці допомагали переправляти чоловіків через кордон

За такі послуги «клієнти» сплачували ділкам від 5 до 10 тисяч доларів США

Маргарита ВЕРШИНІНА

Фото пресслужби Волинського прикордонного загону.

Оце так так! Цікаво, чи ми дізнаємося колись, хто кришував зловмисників?

Оперативники Волинського прикордонного загону спільно зі співробітниками Департаменту стратегічних розслідувань та слідчими Національної поліції під процесуальним керівництвом Ковельської окружної прокуратури припинили діяльність організованої злочинної групи, яка налагодила схему незаконного переправлення через українсько-польський кордон чоловіків призовного віку.

Кримінальне провадження розпочато за матеріалами оперативників Держприкордонслужби ще у червні минулого року.

> «Злочинцям вдалося незаконно переправити через кордон понад 30 осіб.»

В поле зору потрапили місцеві мешканці Ковельщини, лікарі зі складу військово-лікарських комісій та айтівці, які підробляли різного роду печатки й довідки, зокрема про відстрочку від призову і висновки про непридатність до військової служби у воєнний час.

Надалі ухилянти за цілком легальними документами безперешкодно виїжджали за межі держави. Загалом злочинцям вдалося незаконно переправити через кордон понад 30 осіб. За такі послуги «клієнти» сплачували ділкам від 5 до 10 тисяч доларів США.

Правоохоронці провели колосальний обсяг робіт із документування та збору доказів щодо протиправної діяльності. Маючи достатню доказову базу, міжвідомчими групами було затримано основних фігурантів кримінального провадження та проведено у них санкціоновані обшуки. Як результат — вилучено значні суми готівки, підроблені документи, бланки, банківські картки, телефони та оргтехніку. При цьому в помешканнях і транспортних засобах учасників злочинної групи правоохоронці знайшли та вилучили 3 одиниці незареєстрованої вогнепальної зброї та наркотичні речовини.

Наразі досудове розслідування триває. ■

■ Трагедія тижня

У ЗСУ немає чим збивати ракети Х-22

А саме такі росіяни запустили 14 січня, коли одна з них влучила у житловий будинок у Дніпрі, внаслідок чого загинуло щонайменше 40 людей, доля ще 30 лишається невідомою…

Фото із сайту pravda.com.ua.

Рятувальники розбирають завали зруйнованої російською ракетою багатоповерхівки в Дніпрі. «Рятувальна операція триватиме стільки, скільки буде хоч найменший шанс врятувати життя», – наголосив у своєму зверненні Президент України Володимир Зеленський.

Василь РОГУЦЬКИЙ

Командувач Повітряних сил Збройних сил України генерал-лейтенант Микола Олещук заявив, що 14 січня 2023 року рашисти із п'яти дальніх бомбардувальників Ту-22 вкс рф випустили по території України п'ять крилатих ракет Х-22. Пуски здійснювались із Курської області та з акваторії Азовського моря. За словами Олещука, жодних сумнівів, що Дніпро атакувала саме ракета Х-22, нема.

Водночас Збройні сили України не мають вогневих засобів, здатних збивати такий тип ракет. З початку воєнної агресії росії по території України було випущено понад 210 Х-22, і жодна не була збита засобами протиповітряної оборони.

Микола Олещук додав, що маса бойової частини Х-22 – близько 950 кг. Максимальна дальність – до 600 км. При її застосуванні із великих відстаней відхилення від цілі може становити сотні метрів, тобто вона може впасти будь-де! «Лише зенітні ракетні комплекси, які у перспективі можуть бути надані Україні західними партнерами (йдеться про такі системи, як Patriot PAC-3 чи SAMP-T), здатні перехоплювати ці повітряні цілі», – зазначив командувач ПС ЗСУ.

> **З початку воєнної агресії росії по території України було випущено понад 210 ракет Х-22, і жодна не була збита засобами протиповітряної оборони.**

ТИМ ЧАСОМ

Радник Офісу Президента Олексій Арестович в інтерв'ю російському блогеру Марку Фейгіну заявив, що у Дніпрі ракету Х-22 нібито збили українці, і вона впала на будинок. Ця фраза неабияк зіграла ворогові на руку. Адже він укотре отримав можливість звинуватити саме українську сторону в тому, що гине мирне населення. Згодом скандальний радник вирішив виправдатись і зробив це доволі недолуго: «Усі чудово розуміють – не було б російського удару, не було б трагедії – незалежно від конкретного механізму її настання. Будинок у Дніпрі зруйнувала російська крилата ракета типу Х-22. Жодна ракета ППО і близько не могла б заподіяти й половини таких руйнувань», – сказав Арестович.

В Офісі Президента постійно закликають дотримуватись інформаційної гігієни, вірити лише офіційним джерелам, але чомусь регулярно самі виступають зі скандальними заявами, які ворог використовує у своїх цілях. ■

ДО РЕЧІ

Фото із сайту ukr.net.

Ракета Х-22 **(на фото)** призначена для знищення авіаносних груп у морі. Саме Х-22 влучила кілька місяців тому по торговому центру в Кременчуку. Цю ракету називають «убивцею авіаносців», вона може оснащуватися ядерною частиною. Але нею росіяни б'ють по густонаселених українських містах.

■ Про це говорять

До чого призведе «мовчазне протистояння» на кордоні України та білорусі

Про це в інтерв'ю «Радіо NV» розповів воїн ЗСУ, народний депутат, секретар комітету Верховної Ради з питань національної безпеки, оборони та розвідки Роман Костенко (на фото)

Власта ЛАЗУР

– У білорусі проходять навчання російських військ, вони віддали для них багато полігонів, де росіяни тренують своїх мобілізованих. І це дуже вигідно – близько до кордону. Вони можуть ними маневрувати, – каже Костенко. – У білорусі близько 45 тисяч осіб в армії, а, за підрахунками нашої розвідки, десь 15–20 тисяч тих, хто ніби готовий воювати. Я вважаю, що готові – це ті, хто побував на полі бою. Це наші війська готові їх стримати. Але зараз вони (білоруські війська. – **Ред.**) здійснюють роль стримуючого фактору.

– 1083 кілометри кордону між Україною і білоруссю є загрозою, – **продовжує нардеп.** – Це країна-ворог за всіма нормами міжнародного права, яка надає свою територію та озброєння, підтримує політично країну-агресорку. Це по факту їхній союзник і наш ворог. Звичайно, замість того, щоб використовувати ті війська десь на відбиття з півдня або стримування просування російських військ у напрямку Соледара чи Бахмута, ми використовуємо їх для того, аби превентивно стримувати білорусь.

Фото із сайту npr.org.

«білорусь – союзник путіна і наш ворог».

– І зараз дійсно розвідка наша доповідає, що загрози вторгнення як такої немає, але якщо б ми тільки зняли звідти ті війська, розуміючи це, вона б одразу з'явилася. Тому йде таке мовчазне протистояння, і, я впевнений, навіть лукашенко і путін не знають, до чого це призведе.

> **лукашенко дуже хитрий, і якщо він побачить, що росіяни будуть іти якимось переможним маршем, прорвуть оборону або почнуть доходити до Києва, то він може в це включитися.**

Думаю, все буде залежати від того, що відбуватиметься на полі бою: лукашенко дуже хитрий, і якщо він побачить, що росіяни будуть іти якимось переможним маршем, прорвуть оборону або почнуть доходити до Києва, то він може в це включитися. Поки його народ (за статистикою – 75%) його не підтримує, він буде вичікувати, – **резюмує Роман Костенко.** ■

Погляд

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат України (фракція «Європейська Солідарність»)

Країна вчергове вжахнулася від довгого язика самозакоханого типа з Офісу Президента

Про кризові комунікації

Добу країна оплакує невинно вбитих дніпрян: дітей, жінок, чоловіків, стареньких.

Лікарні Дніпра переповнені пораненими внаслідок терористичного удару.

Родини, які в одну секунду втратили своє житло і майно голосять на звалищі того, що вчора було їхнім життям.

Героїчні рятувальники розбирають завали і намагаються витягти тих, хто може бути живим…

Їм допомагають сотні небайдужих жителів міста, які вишикувалися в ланцюжок, розтягуючи плити, цеглу, руками розгрібаючи руїни, аби врятувати бодай ще одне життя…

Країна вчергове вжахнулася від довгого язика самозакоханого типа з Офісу Президента, який звинуватив у трагедії героїчні українські ППО.

Спростували «гівнюка» самі сили ППО. Яким і без цього є що робити. Інші органи влади засунули язик у ду…

А де РНБО, яке обіцяло карати кожного, хто оприлюднює недостовірну інфу про хід війни?

А де прокуратура? Де СБУ? Верховна Рада прийняла закони, які посилюють відповідальність за хайпожерство на війні?

Де міністерство цензури і центри дезінформації, які мають щедре державне фінансування?

Особливо захопливо читати обурення журналістів, які роками тиражували хамську маячню Олексія Арестовича, запрошували на ток-шоу і включення, надавали найкращий прайм, капіталізуючи його еґо.

Й продовжують це робити. Днями на «плюсах» вийшло інтерв'ю з дружиною Арестовича, його передрукували «Українська правда» і Таблоїди.

Чекаємо інтерв'ю котів і собак Арестовича, інформативно вони будуть не набагато відрізнятися від самого Арестовича.

Й найголовніше – це мовчання Офісу Президента, радником якого є сам Арестович.

До речі, всі пам'ятають, що в штаті ОП є офіційний речник Президента? Який мав би зараз якраз розкрити рота і сказати країні, чи Арестович іще залишається радником цієї структури? «Пурга», яку він несе, – це офіційна позиція чи «відсебятина»?

Й чи довго ще на марафоні, який існує за кошти платників податків, замість офіційних представників державних органів влади, країні будуть втюхувати всяке самозакохане матюкливе мурло? Як до того роками впарювали Шаріїв, Шуфричів, Собчак та інших «лідерів мнєній». ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Вадим ГОШКО – боєць-прикордонник із міста Луцька;
Руслан МАКАРЧУК – боєць-прикордонник із міста Луцька;
Микола ЖИЛКА – боєць із села Журавники, що на Горохівщині;
Роман БУКАЛО – боєць із міста Каменя-Каширського;
Олександр ЄВСТУРОВ – боєць із села Крижівка, що на Рожищенщині;
Сергій КУШНІР – боєць із міста Нововолинська;
Володимир КОРОЛЬЧУК – боєць із селища Цумань;
Юрій МАСЛЄННІКОВ – боєць із села Привітне, що на Локачинщині;
Віктор СОЛОВКО – боєць із селища Головне, що на Любомльщині;
Віталій ПОТАРАСЬ – боєць із села Велика Яблунька, що на Маневиччині;
Анатолій ЛЕВОНЧУК – боєць із села Хренів, що на Іваничівщині;
Юрій ПАНІЧИК – боєць із села Костюхнівка, що на Маневиччині;
Іван ХОМУК – боєць із села Здомишель, що на Ратнівщині.
Микола ОКСЕНТЮК – боєць із Ковеля;
Михайло КУЦИК , Олександр КУЦИК – бійці із Ковеля – батько й син;
Сергій НЕСТЕРУК – боєць із села Поворськ Ковельського району.

■ Пряма мова

«Якого біса дехто кинувся рахувати солдатські зарплати, якщо сам не на фронті?»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Михайло ПОДОЛЯК, радник глави Офісу Президента України, про втрати мобілізованих у приватну військову компанію Вагнера російських ув'язнених:

«Про якість російської «армії». ПВК Вагнера через спрощену «процедуру» вивела з підпорядкування ФСВП (в'язниць та колоній) – 38 244 особи для використання в геноциді. ЗСУ «зняли з обліку» (убили, поранили, відправили у безвісти чи полон) – 29 543. Могилізація зеків на зараз – 77%».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про слова генерального директора популярного ресурсу онлайн-платежів Portmone Дмитра Басова, який заявив, що зарплати у військових – занадто великі:

«Уявіть себе в 2021 році. Уявіть, що ви безробітний, і до вас дзвонить рекрутер і пропонує роботу за 100 тис. грн на місяць. Але є нюанс, каже він. Робота небезпечна, вас можуть убити. Ви, дещо офігєвший, питаєте, наскільки великі ризики, і рекрутер каже: ну, загалом ризики не дуже високі. Все залежить від розподілу. Якщо потрапите в спокійне місце, то разів два-три за день можуть убити всього. Якщо в Бахмут чи Соледар – то там за день можна вмерти разів п'ятдесят. Але ж 100 тисяч, підписуйте!!

Підпишете?

Ніт, не підпишете. То якого біса дехто кинувся рахувати солдатські зарплати, якщо сам не на фронті? Якщо вони аж такі зависокі, то не стримуй себе! Підписуй контракт і йди воюй, економіст хрєнов».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про війну:

«Ціль війни – це не бути на війні, ціль війни – вбивати ворога. Все, що призводить до вбивства ворога – важливе, все, що не призводить – шкідливе. Бо тільки коли їх будуть набагато більше вбивати, вони будуть набагато швидше втікати.

Нічого саме по собі не вирішиться.

Не вирішиться.

Нас чекає тривала піхотна війна, на широкому фронті. І нам треба стати ефективними на кожній ділянці фронту».

Роман ЗОЗУЛЯ, український нападник іспанського клубу «Райо Махадаонда», відреагував на російський ракетний удар по житловому будинку у Дніпрі, внаслідок якого загинуло 40 людей:

«Дніпро, рідний, тримайся! Я з тобою переживаю увесь біль цієї трагедії, і моя ненависть до москалів просто не має меж і кордонів. А ви, виплодки рашистські, запам'ятайте просту істину: ні ми, ні наші діти, ні онуки ніколи в житті вас не пробачать. Ми ловитимемо вас у кожному куточку планети навіть через десятки років і в кращому випадку плюватимемо вам в обличчя, зневажатимемо і заганятимемо в стійло, в якому вам і місце.

Мої діти знають, що будь-яка рашистська личинка одним своїм існуванням несе загрозу людству. І це клеймо ганьби вже ніколи не змити. Не існує хороших ryZkiх – усі до одного однакові і усі до одного відповідатимуть за розв'язану проти українців війну, і за жорстокі вбивства невинних людей. Горіти вам, вилупки, і не тліти!».

Данило ГЕТМАНЦЕВ, голова парламентського Комітету з питань фінансів, податкової та митної політики, про вплив санкцій на росію:

«Сьогодні санкції ще суттєво не позначалися на обороноздатності рф. Адже мета санкцій – виснажити країну, аби вона не мала грошей на війну. Подивімося правді в очі: росія має гроші на війну. Ще на 2 роки в неї їх вистачить».

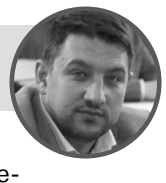

Петро КУЗИК, командир батальйону «Свобода», про порядки в російській армії:

«У них життя солдата не варте взагалі нічого… З розмов із полоненими – у них є система загороджувальних загонів. Якщо говоримо про вагнерівців чи іншу наволоч – у них збережено покарання смертю за проступки. Відхід із позицій – покарання смертю. Здача позицій – покарання смертю. Тобто вони будують досягнення мети на трьох стовпах. Перше – це страх смерті, який гонить людей уперед. Друге – це масовість людей, які нічого не варті. І третє – знецінення людського життя чи життя колективу людей заради цієї мети. У нас — навпаки».

Олексій ДАНІЛОВ, секретар РНБО, наголосив на неприпустимості говорити російською в той час, коли Україна через вторгнення росії втратила десятки тисяч людей:

«російська мова має зникнути з нашої території взагалі як елемент ворожої пропаганди й промивання мізків нашого населення… Англійська є обов'язковою, наша рідна мова є обов'язковою. А насаджувати сюди ці російські наративи – це небезпечно. Нібито ми маємо з ними порозумітися. Дивіться: нам від них нічого не треба, нехай вони відчепляться від нас, хай відійдуть на свої болота і квакають своєю російською мовою». ■

■ Політика

Фото із сайту eurosolidarity.org.

«Війна з росією – це війна не лише за територію, а й за цінності. За права і свободи, за демократію».

ЄС, НАТО, Україна – тепер це як «Армія. Мова. Віра»

«У темні часи особливо добре видно світлих людей», – часто-густо згадують ці слова Ремарка, добре знаного автора, про Першу світову. Нині вже точиться Третя світова, в якій ми воюємо за всіх

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, лідер партії «Європейська Солідарність»

«ЦЕ НЕ УКРАЇНЦІ ВОЮЮТЬ, ЯК ГЕРОЇ, А ГЕРОЇ ВОЮЮТЬ, ЯК УКРАЇНЦІ»

Зброю нам постачають десятки країн, за що їм велика вдячність. Але тим самим вони допомагають не тільки нам, а й захищають себе. Адже ми б'ємося не лише за свою незалежність – за весь вільний і демократичний світ. Вони витрачають лише гроші, без яких теж війну не виграти, але ми втрачаємо життя найкращих із нас.

Саме нам випав тягар сусідити з біснуватим фюрером і його не менш божевільним народом. І то ще питання, хто з них від кого заразився. Але відповідальність вони мають понести спільну.

А от ми, українці, і є ті самі люди, які світять у темні часи, навіть коли у нас годинами немає світла.

Ми віримо в ЗСУ, і наші партнери вірять. Раніше казали, що українці воюють, як герої, тепер кажуть – герої воюють, як українці.

росія прийшла нас вбивати тому, що ми українці. росія на окупованих територіях або розстрілювала, або примушувала до колаборації вчителів, бо вони формують сенси в головах наступного покоління.

росія відкритим текстом визнає: усвідомлена Україна, чи, як вони кажуть, «політичне українство», є смертельною загрозою для пораненої та контуженої імперії.

«МИ ПОТИСНУЛИ ІЗ ЗЕЛЕНСЬКИМ РУКИ, БО ГОЛОВНЕ ЗАРАЗ – ЄДНІСТЬ»

Наша сила стала для них несподіванкою. Бо ми з 2014 року стали іншими і змінили країну. Ми створили нову українську армію і відновили нашу обороноздатність, посилили мовну ідентичність, вибороли церковну самостійність.

На жаль, були ті, хто сміявся, «что путін нападьот», і брехав, що війна тому, що «Порошенко на ній заробляє» і «надо только перестать стрелять». Але формула «Армія. Мова. Віра» стала загальноприйнятою.

> **«Проти мене в 2019 році порушили кримінальну справу за Томос. Її й досі не закрили, але, як бачите, «історія мене виправдала»…**

54% українців, згідно з оприлюдненими днями даними КМІС, вважають, що слід повністю заборонити Українську православну церкву (московського патріархату), яка насправді – екзархат рпц. Ще 24% висловлюються за дещо «м'якший» підхід, який «передбачає встановлення державного контролю та нагляд». Саме час проголосувати за відповідний законопроєкт, який підготувала «Європейська Солідарність». До речі, саме за «втручання» проти мене в 2019 році порушили кримінальну справу за Томос. Її й досі не закрили, але, як бачите, «історія мене виправдала»…

Пригадую, як 24 лютого, буквально через кілька годин після початку вторгнення, зустрівся із Зеленським і запропонував потиснути руки: «Починаємо з чистого листа. Наша команда на час воєнного стану – не опозиція. У нас є що захищати разом – це Україна. У нас є навколо чого об'єднуватися – це Збройні сили. І у нас є єдиний ворог – це путін, рашисти, загарбники і вбивці». Зеленський щиро погодився.

Саме єдність в Україні – те, що не дало путіну підірвати нас зсередини, на що він дуже розраховував. Саме внутрішня єдність дала потужний імпульс зміцненню солідарності всього демократичного світу, чим кратно посилила міжнародну коаліцію на підтримку України.

«КВАНТОВИЙ СТРИБОК» – ЩЕ ОДНА РІЧ, ЯКОЮ МАЄМО ВРАЗИТИ СВІТ

Розпочати переговори про вступ до ЄС та НАТО, перемогти у війні, будувати нову Україну з новою економікою – ось наші головні завдання на 2023-й, стратегія в одному реченні.

Сьогодні у світових столицях вже припинили розмови про будь-який інший варіант миру, ніж українська перемога. Але геть рожеві окуляри! Женіть думки, ніби ми легко здолаємо росію. Попереду – виснажливі, важкі бої. Ми виграли чимало битв, від Київщини до Херсона, але ще не виграли війну.

Війна з росією – це війна не лише за територію, а й за цінності. За права і свободи, за демократію. Вже очевидно, що після перемоги над росією одним із ключових стане виклик авторитаризму – з урахуванням довоєнної практики безконтрольної монобільшості, помноженої на досвід застосування воєнного стану. Повернення до демократичних процедур буде непростим. Але війна назавжди закрила опцію повернутися до «як було».

Можемо із чистого аркуша написати, як має бути. Написати, а потім зробити. Як показує досвід післявоєнної відбудови багатьох держав, вони здатні дуже швидко не лише поставати з попелу, але й ставати новими технологічними гігантами, державами-лідерами.

В нас сьогодні як ніколи є шанс здійснити стрімкий історичний прорив, квантовий стрибок на зовсім інший рівень розвитку. За цей шанс заплачено найвищу ціну… Не маємо права його змарнувати. Слава Україні! ■

■ Тільки факти

Президенти України, Польщі та Литви підписали у Львові 11 січня декларацію, в якій заявлено, що Литва та Польща підтримують членство України в НАТО і домагаються консенсусу з цього питання серед союзників по Альянсу. Також в декларації передбачено просування української формули миру.

Нова схема переправлення за кордон військовозобов'язаних чоловіків: незаможним жінкам-одиночкам пропонували укласти фіктивний шлюб за 500 доларів, а за оформлення «батьківства» чоловіки сплачували від 3000 доларів. Шість випадків у межах цієї схеми зафіксовано на Житомирщині. Нею користувалися чоловіки віком 20–35 років.

■ Герой із сусідньої вулиці

Азовець з Волині Анатолій Плужніков:

«Із оточеного Маріуполя мене вивів Святий Миколай»

Оксана КОВАЛЕНКО

Закінчення. Початок на с. 1

«Воєнна» частина життя Анатолія почалася в лютому 2015 року. Тоді ще він працював залізничником на Ківерцівській станції. Отримав повістку й пішов служити у прикордонні війська. Після навчання опинився на Донеччині. Саме там він отримав статус учасника АТО і, як каже, «першу подряпину». Про бойовий досвід Анатолій Плужніков мовчить – замість нього «свідчать» дві медалі. Є ще й третя нагорода: її військовий здобув уже як морський піхотинець. З усмішкою розказує, як після ротації переїхав з Волині на Донеччину: в Маріуполі в нього мала народитися донечка, влаштувався на залізницю в порту, а там зустрів побратима з АТО і, не роздумуючи, подався за ним у морпіхи.

Служив у знаменитого комбата Борсука. Про це Анатолій розповідає уривчасто й по-військовому сухо: «Ми стояли на Донеччині (в Шумах, Торецьку, Верхньоторецькому, за Нью-Йорком). Там у мене і з'явився посттравматичний синдром (ПТС). Так сталося. Побратим згорів... І мені все це дало на голову. Бої все-таки, десантно-штурмова. Тому на початок 2022-го я був комісований із ПТС».

Фото з архіву Анатолія ПЛУЖНІКОВА.

«Найважливіше – молитися за мир».

У день, коли росіяни розв'язали повномасштабну війну, Анатолій Плужніков завершував оформлення інвалідності. Проте 25 лютого поїхав у маріупольський військкомат. Вулиці вже обстрілювали, транспорт перестав ходити, і він подався ближче – в Нацгвардію. Анатолій Плужніков згадує: «Там була велика черга, багато маріупольців прийшло записуватися. Але вийшов комбат із «Азова» й запитав, хто воював. Нас таких було п'ятеро. Зразу оформили й відправили на позиції обороняти місто».

Військовий добре пам'ятає, як 1 березня у місті зникла електрика. Перший бій у Маріуполі відбувся 4 числа. Анатолій із побратимами спостерігали за ним зі своєї позиції, покидати яку не мали права. «6 березня на мене й хлопців «прийшла касетка, – розказує боєць. – Факт такий, що з нас трьох лишився тільки я з тяжким пораненням руки. Мене підібрали й завезли в міську лікарню. Поставили внутрішній протез. 8 числа прийшов до тями.

Тайра (українська військовослужбовиця, парамедикиня – **Ред.**) мені допомагала й знімала на відео: я передав на пост, що нікуди не подівся... Ми ж думали, що втримаємо Маріупольський порт! Я навіть сім'ю не евакуйовував!».

> **По милості Господній спочатку мене не дуже оглядали, бо виходив за посвідченням залізничника й мав місцеву приписку. Перевіряли татуювання.**

«ГОСПОДИ, ДАЙ МЕНІ ЯКИЙ-НЕБУДЬ ЗНАК: ІТИ ЧИ НЕ ЙТИ?»

У найближчі дні Анатолій Плужніков пережив стільки, що міг би писати книгу. Оскільки міська лікарня в Маріуполі поруч із пологовим, він бачив, як евакуйовували жінок і немовлят після влучання в будівлю російської бомби.

Він побував і на «Азовсталі», куди почали звозити поранених. Ось що морпіх розказує про той тиждень: «Першого дня нас там було 50, а наступного – десь 300, і далі звозили. Бомбардували регулярно. Над нами 3 метри бетону, а підкидало нас нормально. Там теж були бої, але я не міг допомагати, бо рука в гіпсі. Якби не це — пішов би! А 17 числа мене і ще трьох вивезли в госпіталь. Мене – через те, що рука почала гнити. Стерильності ж не було. А госпіталь на той час був цілий. Приїхали туди зранку, а під обід перша бомба падає перед госпіталем, а друга – на нього, на новий корпус. Я був у старому. Починають рятувати вцілілих, діставати з-під уламків і назад евакуйовувати на «Азовсталь».

Разом з усіма Анатолій повертатися не хотів, бо дуже хвилювався за сім'ю, дружину й сина з донькою. Тому він попросив дозволу у головного лікаря госпіталю й почав готуватися в дорогу. Каже: «18-го числа прокинувся й став молитися – просити: «Господи, дай мені який-небудь знак: іти чи не йти?». Як зайшов у їдальню – побачив образ Миколи Чудотворця. Подумав, що це і є знак. Десь о 5.30 ранку вийшов із госпіталю. (Тоді вже йшли вуличні бої. То нормально, то війна. Обстріли, люди в дворах будинків їсти готують. Трупів трохи було. Жахливо). Як до центру міста добрався, то вже й літаки почали бомбардувати – пересиджував у підвалах. Так пройшов 20 кілометрів. На щастя, з сім'єю все було добре. Однак дружина категорично відмовилася евакуйовуватися. Не хотіла наражати дітей на небезпеку, бо я ж в ЗСУ».

Домовилися, що дружина виходитиме услід за чоловіком, але окремо. Анатолій Плужніков добре пам'ятає, як вибирався з оточеного окупантами міста: «Після того, як два рази наривався на їхній блокпост, викинув військовий квиток і посвідчення учасника бойових дій. Я казав, що цивільний і отримав поранення. По милості Господній спочатку мене не дуже оглядали, бо виходив за посвідченням залізничника й мав місцеву приписку. Перевіряли татуювання».

Смертельна небезпека нависла над ним, коли добрався до запорізької траси: його затримали деенерівці й передали якимсь особам кавказької зовнішності. Військовий знову каже, що поміг Бог, бо на той час у нього був розбитий телефон, у ворогів «не тягнув» інтернет й вони не могли нічого про нього з'ясувати. Був момент, коли його із насунутою на очі шапкою висадили з машини зі словами: «Виходь, інвалід». «Думав, що вирахували, що я азовець і мають мене розстріляти. Весь час я молився. Виявилося, що мене завезли в Бердянськ у лікарню», – переповідає Анатолій.

Звідти він зумів виїхати в Запоріжжя, але там усі лікарні були вщерть заповнені, а тоді натрапив на автобусний рейс Запоріжжя–Варшава.

«У НАС Є ДВІ КАТЕГОРІЇ: УКРАЇНЦІ Й ХОХЛИ»

Анатолій Плужніков з гіркотою розповідає, як перевізники, так звані патріоти, заявили йому, що квиток до Луцька коштує 4 тисячі гривень, незважаючи на те, що він військовий із важким пораненням. Суму, якої не вистачало, азовцю зібрали люди в автобусі... Згодом лікарі рятували йому руку у Луцьку, Києві, а далі ще й в одному з міст Німеччини. Воїн зауважує, Бог посилав і посилає дуже добрих людей. Отримав звістку від дружини, що їй вдалося залишити зранене місто, тож знову мав за що дякувати Всевишньому.

А далі почалася боротьба за поновлення документів. Понад місяць військовий вважався зниклим безвісти. Згодом його статус змінили на «дезертир». Анатолій Плужніков дуже дякує своїм двоюрідним сестрам, які тут, у Луцьку, дуже допомагали дати раду з документами. І знову згадує Тайру. Завдяки її відео, на якому була зафіксована дата, та іншим військовим, із якими він лікувався і які, як і він, своїм ходом вибиралися з окупованого Маріуполя, чоловік домігся, що його відновили в рідному батальйоні.

«Сказати, що я герой – ні. Патріотизмом великим не відзначаюся. Просто люблю Україну, – міркує Анатолій. – Спостерігаю, що є у нас дві категорії: українці й хохли. Вже побачив, як за кордоном деякі ховаються. Але я дуже поважаю тих, хто зараз допомагає чим може. Повірте, ніколи передок не буває сильним без міцного тилу. Молюся, щоб не гинули мої побратими і цивільні. Напишіть, щоб люди зверталися до Бога! Найважливіше, щоб ми молилися за мир! А Перемогу нам Бог обов'язково дасть!». ■

■ Тільки факт

У віці 84 роки в Грузії зупинилося серце Вахтанга Кікабідзе (на фото) – відомого кіноактора, співака і автора пісень, сценариста і кінорежисера. Буба був великим патріотом України. У 2014 році він заявив: «Якби я був молодим, я б теж зараз був би в АТО і чинив опір, захищаючи честь країни». А російського президента Путіна назвав «політиком чорної сили» і «загарбником».

Фото із сайту ukr.net.

■ Пульс тижня

Мама вбитої росіянами зоозахисниці утримує десятки тварин

Їх встигла вивезти від війни її дочка

Оксана СКРИПАЛЬ

З початку повномасштабного вторгнення росії в Україну волонтерка Яніна Ренк рятувала чотирилапих з-під обстрілів на Київщині. У будинок матері в Дубровицю на Рівненщині вона встигла вивезти 20 котів і семеро собак. Але коли поїхала у село Кухарі неподалік Бородянки по інших тварин, її зупинила куля російського снайпера, яка влучила прямо в серце.

Останні десять місяців мама, одинока 67-річна пані Галина, утримує десятки котів та собак у пам'ять про доньку, хоча сама ледве зводить кінці з кінцями.

Рівненські волонтери допомагають старшій жінці кормами. Пенсіонерка готова віддати тварин у хороші руки. ■

Хлопця, який поглумився над учнем в туалеті, відправили у психлікарню

Підозрюваний має інвалідність другої групи

Олена КУЧМА

У листопаді минулого року 23-річний житель Ковеля прийшов у вбиральню для хлопчиків місцевого ліцею №3 імені Лесі Українки й вчинив розпусні дії щодо школяра, якому не було чотирнадцяти років. Дитина злякалася і втекла, насильник теж покинув приміщення. Згодом його затримали.

Відповідно до висновку експерта, зловмисник страждає на недоумство з вираженими розладами та сексуальною розгальмованістю. Це позбавило його здатності усвідомлювати свої дії та керувати ними.

Суд постановив помістити підозрюваного до психіатричної лікарні у селі Липини, що біля Луцька. ■

Однорічне дитя запхало палець у металеву іграшку і не змогло його витягнути

Рятувальники вивільнили руку малюка

Антон КАРАСЬ

Минулого тижня до служби 101 зателефонувала мешканка Луцька й повідомила, що не може зняти деталь металевої іграшки з пальчика однорічного сина. Допомогли дитині працівники групи рятувальних робіт аварійно-рятувального загону спецпризначення ГУ ДСНС області.

За допомогою ручної пилки та кусачок вони розрізали металеву деталь та вивільнили дитячий пальчик.

Хлопчика медики госпіталізували, аби переконатися, що з ручкою все гаразд. ■

У пункті незламності затримали чоловіка з наркотиками

Підозрілі речовини в охочого погрітися серед ночі виявили патрульні

Леонід ОЛІЙНИК

У пункт незламності, що на Театральному майдані Луцька, близько опівночі прийшов чоловік. Чергові поліцейські вирішили провести поверхневу перевірку. В результаті – в громадянина знайшли два згортки. В одному з них була порошкоподібна речовина, в іншому – подрібнена висушена рослина.

Патрульні викликали до порушника слідчо-оперативну групу. ■

Три празники в гості

Фото Ірини КРАВЧУК.

Засновник капели вірить, що у новому, 2023-му, році українці співатимуть про Перемогу.

«Волинь» привітав 92-річний колядник разом із легендарним музичним колективом

Прославляти народження Христа потрібно на зло ворогові, вважають артисти Народної аматорської хорової капели «Посвіт»

Леонід ОЛІЙНИК

Ці колядники приходять до нас щороку на Василя або напередодні. Вже декому доволі важко підніматися сходами… Втім, «Посвіт» традиціям не зраджує: понад три десятки років, незважаючи на жодні політичні обставини, відроджує і популяризує українські повстанські, козацькі, народні та духовні пісні, композиції місцевих авторів. Цього разу в стінах нашої редакції звучали лише колядки та щедрівки.

На біс хористам журналісти замовили «Щедрик» Миколи Леонтовича.

Керівник капели Алла Райтер каже, що для всіх хористів це Різдво було сумним, але від різдвяних пісень ніхто не відмовився:

> **Ворог хоче забрати у нас і волю, і країну, і взагалі усе. Тому на зло тому окупантові ми і надалі будемо славити Христа.**

– Мені на душі зовсім не радісно, як і іншим учасникам колективу. Але я подумала, що ворог хоче забрати у нас і волю, і країну, і взагалі усе. Тому на зло тому окупантові ми і надалі будемо славити Христа.

Серед колядників був і 92-річний засновник «Посвіту», заслужений працівник культури України Ростислав Кушнірук. Він уперше засіяв редакцію «Волині» у новому офісі, «щоб краще творилося, ніж торік».

Крім Ростислава Григоровича та Алли Василівни, журналістам нашої газети колядували Петро Сачанюк, Василь Мацялка, Надія Демідкова, Михайло Зварич, Володимир Керда, Любов Сверед юк, Наталія Серафін, Ярослав Корнійчук, Надія Рендзяк, Валентина Сидорук, Анастасія Яцюк, Любов Мельничук, Лідія Дороніна. ■

Яскраве відео із віншування «Посвітом» нашої редакції можна переглянути за цим QR-кодом:

Особливий випадок

Подружжя усиновило хлопчика, а Бог побачив їхню доброту й подарував їм ще й донечку

Закінчення. Початок на с.1

Катерина ЗУБЧУК

«МИ ЩАСЛИВІ, ЩО ЗНАЙШЛИ ОДНЕ ОДНОГО»

Про Вікторію й Сергія Романчуків «Волинь» розповідає не вперше. Свого часу в сторінці «Любить! Не любить» ми запропонували нашим читачам незвичайну історію їхнього кохання. Вікторія народилася з вадою хребта. Не допомогла й операція, яку їй зробили, коли мала сім літ. Одне слово, сталося так, що дівчинка, згодом доросла дівчина, була нерозлучна з візочком. Сьогодні мамі своїй вдячна, яка багато зусиль доклала, аби донька не занепадала духом, почувалася повноцінною людиною, давала собі раду. У сімнадцять років вона прийняла хрещення, відвідувала церкву «Фіміам» у Луцьку.

Шлях Сергія до того, як він зустрів майбутню дружину, був непростий, а то й драматичний. Ще школярем він спробував дурман. А коли вчився у профтехучилищі, то став залежним від наркотиків. Не раз хотів покінчити із гріховним життям, але зрозумів, що в своїй старій компанії не зможе цього зробити. Лише в 2014 році, коли, як розповідав, пізнав любов віруючих, покаявся і прийняв хрещення, почалася нова сторінка його життя. Дороги майбутнього подружжя перетнулися завдяки церкві «Фіміам», а також спільній роботі в реабілітаційному центрі для неповносправних людей «Агапе», що в селі Боратин неподалік Луцька.

Дев'ять місяців виношували молоді люди свої почуття і 13 травня 2017-го побралися. «Ми щасливі, що знайшли одне одного», – такі слова почула від наших героїв на третьому році їхнього шлюбу. А ще вони мріяли про дітей, аби їхня сім'я стала більшою, аби Бог благословив їх на батьківство. Хотіли, звичайно, щоб у них народилися син чи донька. Але Бог повів так, щоб молода пара взяла дитину, позбавлену батьківського піклування. 13 травня, в день річниці свого весілля, вони були в Будинку дитини, знайомилися з Олежиком. Виявилося, що він народився 13 січня – знову їхнє число, яке стало для них щасливим! На початку жовтня 2021 року верталися додому уже втрьох.

Фото з фейсбук-сторінки Вікторії РОМАНЧУК.

Вікторія й Сергій хотіли, щоб їхній Олежик мав братика чи сестричку, і їх мрія збулася – тепер у нього є сестричка Валерія.

«ОЛЕЖИК НЕ РОСТИМЕ САМ – У НЬОГО БУДЕ БРАТИК ЧИ СЕСТРИЧКА»

Від мрії, аби самим народити дитя, Романчуки не відмовлялися. Але, як говорили, їх не засмутить, якщо цього й не станеться, бо мали намір у такому випадку взяти ще одне маля із сиротинця («Олежик не ростиме сам – у нього буде братик чи сестричка»). Подружжя вибудовували плани, як буде із сином мандрувати. Хлопчикові пощастило, що його мама й тато – з тих людей, які воліють колекціонувати не речі, а відчуття і враження. У них була мрія об'їздити якнайбільше країн.

…Мандрівку прискорив, як виявилося, початок повномасштабного вторгнення росії в Україну. Сім'ю Романчуків реабілітаційний центр «Агапе» в числі перших відправив за кордон. Про їхнє перебування в Німеччині стало відомо завдяки фейсбучній дружбі з Вікторією.

> **Дуже сумуємо за Луцьком і хочемо повернутися, як тільки закінчиться війна.**

Якось натрапила на її радісне повідомлення: «Нас скоро буде четверо!» А вже далі спілкувалася із жінкою у приваті. Тоді й дізналася, що подружжя чекає донечку. У жовтні це чекання увінчалося радістю – на світ з'явилася дівчинка. «Доцю назвали Валерією, – писала Вікторія, – на честь чоловікового батька (так сталося, що син має ім'я мого тата, тож обом догодили)». А ще були такі рядки: «Дуже сумуємо за Луцьком і хочемо повернутися, як тільки закінчиться війна».

Разом зі щасливим подружжям будемо молитися за Перемогу України й за те, щоб і їхні син та донька, і всі діти росли під мирним небом. ■

VOLYN COM.UA Підписуйтесь на наш Telegram-канал Volyn nova Telegram

Крила, обпалені війною

«У нашу хату влучила ракета – й за одну секунду ми втратили все, що настаралися роками»

Закінчення. Початок на с.1

Катерина ЗУБЧУК

«ВСЕ В НАС БУЛО ДОБРЕ – ТІЛЬКИ ЖИТИ Й РАДІТИ»

Відповідь на питання, чому саме у Камінь-Каширський приїхала родина Пилипових, уже в перших словах Миколи Олексійовича:

– Це я з Миколаївщини, а моя дружина Марія Іларіонівна – волинянка. Жила вона в Соснівці на Камінь-Каширщині, а до нас приїжджала, як і багато хто з її односельців, на сезонні роботи. Наш радгосп вирощував овочі – на обробітку їх та зборі врожаю й працювали. Додому верталися із зерном, грішми. Я після строкової служби влаштувався кіномеханіком у сільському Будинку культури (тоді ж не було, як зараз, комп'ютерів, мобілок, в яких молодь сидить, – збиралися хлопці й дівчата, щоб фільм подивитися, потанцювати). Там ми і познайомилися з Марією. То був 1976-й. А наступного року одружилися, невеличке весілля зробили. Жили з моїми батьками ще й тоді, як наша старша донька Людмила народилася, хоч і тіснувато було. Та от попросився я на роботу в будівельну бригаду, одержав земельну ділянку під забудову. І як молодша, Тетяна, мала з'явитися на світ, то ми вже справили новосілля. Взяли, пригадую, з собою мішок дров, ліжко й поїхали у ще хоч і не обжитий, але свій будинок…

Дочки повиростали, вивчилися. Людмила стала вчителькою, викладала українську мову й літературу. Тетяна медицину обрала – працювала медсестрою в районній лікарні. Двох онуків батькам подарувала.

> **Дуже хочемо вернутися в своє село, хоч ще не знаємо, що від нього залишилося. Може, купимо якесь житло чи відбудуємо свою хату.**

– Ми кожного року їздили на Камінь-Каширщину, – розповідає чоловік. – І нам, і дочкам, а потім і внукам тут дуже подобалося. Бо ж то після нашого степу на Миколаївщині потрапляли в край лісів, де таке чисте повітря, де багато грибів. А потім, коли вже батьків дружини не стало, то рідше бували в рідній Маріїній Соснівці. По правді, то завжди якісь свої клопоти були. Хотілося хату облаштувати – затишок дітям створити, щоб мати умови не гірші, як у місті, – з усіма зручностями. І от коли все в нас було добре, коли йшло до того, що тільки жити й радіти, 24 лютого почалася страшна війна.

«ЯК ВОНИ НЕНАВИДІЛИ НАС, УКРАЇНЦІВ, – ЦЬОГО СЛОВАМИ НЕ ПЕРЕДАТИ»

Микола Олексійович не може без хвилювання згадувати пережите:

– Наше село розташоване на межі двох областей – нам до Херсона було ближче, як до свого обласного центру, Миколаєва. Херсон був захоплений у перші дні повномасштабного вторгнення росії в Україну. А за тиждень вже і в нас були окупанти – чеченці (чув, що то кадировці), буряти… Вони встановлювали свої порядки. Знущалися з цивільних людей – забирали машини. Як вони ненавиділи нас, українців, – цього словами не передати. Ворог не міг узяти Миколаїв, то обстрілював місто з боку Херсона. Через Баратівку летіли снаряди.

На час обстрілу сім'я Пилипових ховалася в льосі сусідів, оскільки в самих такого укриття не було. Як стихало й закінчувалася повітряна тривога, йшли додому. Поралися по господарству, їсти готували, «в якісь моменти почувалися так, ніби й війни нема».

«ЛОВИВ ДРУЖИНУ, ЯКУ УДАРНОЮ ХВИЛЕЮ З ЛІЖКА СКИНУЛО...»

І от настало 27 березня. Це число, день, а точніше ніч, Пилиповим ніколи не забудеться, бо вони всі тоді ніби вдруге народилися.

– Якраз молодша дочка Тетяна прокинулася, вийшла з кімнати, в якій спала, в прихожу, – вертається думками до пережитого Микола Олексійович. – Я спитав, котра година. Вона сказала, що вже четверта. І додала, стоячи біля вікна: «Щось дуже бахкає…». А потім все було, як у страшному сні. У нашу хату влучила ракета – й за одну секунду ми втратили і житло, і все, що настаралися роками. Якби вона впала по центру будинку, то ми з вами зараз уже не розмовляли б – всі загинули б. Не забути, як ловив дружину, яку ударною хвилею з ліжка скинуло, як мені на спину уламки зі стелі падали. Старшу дочку Людмилу викинуло з ліжка через міжкімнатні двері. Десятилітній онук Ярослав, який виповз уже з-під завалів, бідненький так злякався, що слова не міг промовити і ще два дні не говорив (якби старший онук був вдома, який зазвичай спав у залі, то ми б його втратили, – на щастя, він якраз перебував у Києві, де вчиться на айтівця). До ранку були в знайомих. А коли розвиднілося й ми прийшли до руїн своєї хати, то побачили, що сусіди стояли там і плакали. Вони думали, що всі загинули під завалами. Як зрозуміли, що ми вижили, то вже з радості не могли стримати сліз.

Фото з домашнього архіву родини ПИЛИПОВИХ.

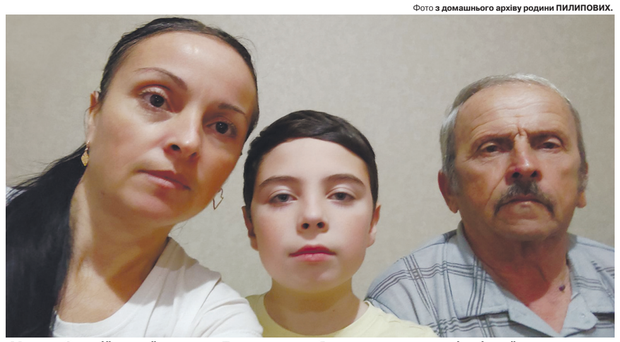

Микола Олексійович, його дочка Тетяна та внук Ярослав – переселенці, які знайшли прихисток у Камені-Каширському.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Микола Пилипов: «Кажу своїй Людмилі: «Доцю, ти на вікно якесь заробиш, я – на двері...».

Ось що залишилося після прильоту ракети від облаштованої з любов'ю кімнати.

«ЛЮДИ ВИЇЖДЖАЛИ Й НАС, СЛАВА БОГУ, ПІДІБРАЛИ»

Сім'я Пилипових, яким сусіди дали притулок, ще місяць залишалася в Баратівці. А потім, як каже Микола Олексійович, уже психологічно не витримували навіть ті, хто ж не постраждав так, як вони. Не чекаючи найгіршого, рятували дітей.

– Люди виїжджали й нас, слава Богу, підібрали, – каже чоловік. – У Баратівці жила родина сестри дружини, у якої була машина, – вона й вивезла мою сім'ю. Місця для мене не вистачало, то я вже через день вирушив на Волинь іншим автомобілем. Перш ми в Соснівці зупинилися – в батьківській хаті моєї Марії, де живе її брат. Але дочки вирішили, що треба в місто перебиратися. Так ми опинилися в Камені-Каширському, де ще одна сестра дружини живе. Ходили по людях і напитували житло. І знайшли. Добра жіночка, Олена Миколаївна, пустила в свою двокімнатну квартиру. Я підлікувався, бо ж мав травму хребта, як хата наша валилася, й сказав дружині: «Поки є руки й ноги, треба щось заробляти». Й пішов у міську раду з проханням дати мені, пенсіонерові, якусь роботу.

Із серпня минулого року Микола Пилипов працює в комунальній службі, яка надає допомогу малоімущим, а також сім'ям наших захисників. Ми й зустрілися з ним, коли він разом зі своїми напарниками рубав дрова на обійсті жінки, син якої – на передовій.

– Маю пенсію, всі ми як переселенці одержуємо грошову допомогу. Але додаткова копійка не зайва, – розмірковував чоловік. – Кажу своїй дочці Людмилі, яка працює онлайн у рідній Баратівській школі: «Доцю, ти на вікно якесь заробиш, я – на двері…». Дуже хочемо вернутися в своє село, хоч ще не знаємо, що від нього залишилося. Може, купимо якесь житло чи відбудуємо свою хату. А може, держава щось нам запропонує як таким, що постраждали від війни…

Слава Богу, переселенцям із Миколаївщини вже легше на душі, оскільки їхній район торік восени був звільнений від окупантів: 10 листопада в Снігурівці було піднято український прапор. Тож живуть із думкою: «От прийде весна – й повернемося додому». ■

Пряма мова

Володимир В'ЯТРОВИЧ, історик, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», про «ефект путіна»:

Частина українців не хотіла змінюватися. Вони були проросійськими чи просовєтськими не в силу якогось продуманого вибору, а за інерцією. Війна, яка почалася 24 лютого (а для них вона почалася саме в цей день, бо все, що було з 2014-го — це не з ними, не про них, це «політики понавигадували»), зруйнувала їхній світ. путін та лукашенко з нормальних керівників («не те, що наші»), яких вони поважали за «порядок» у цих країнах, раптом принесли звідти до нас не його, а хаос і розруху.

Джерелом трансформацій стало не внутрішнє рішення, а зовнішня агресія. Їх нинішній проукраїнський вибір — це спосіб захистити свій світ від хаосу, який із війною приніс путін. Тому вони з тих, хто, на думку російського диктатора, мав зустрічати його армію хлібом-сіллю, перетворилися на тих, хто чинить спротив і підтримує Україну. Вони відкривають для себе її культуру, мову, історію. Приймають їх, стають українцями не лише за паспортом, але й за усвідомленим вибором.

Тільки факт

Фотоколаж із сайту focus.us.

Доля країни – в їхніх головах.

Більше половини українців назвали політиком 2022 року чинного главу держави Володимира Зеленського, на другому місці – Головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний (на фото). Такі результати соцопитування Центру Разумкова, проведеного з 21 грудня 2022 року по 3 січня 2023 року. 59% опитаних віддали свої голоси за Володимира Зеленського, 10% за Валерія Залужного, по 2% опитаних назвали Олексія Арестовича, Петра Порошенка та Дмитра Кулебу, по 1% – Михайла Подоляка та Сергія Притулу.

■ Пульс тижня

Деревообробний верстат задушив 25-річного хлопця

Нещасний випадок стався у селі Тойкут Ковельського району

Олена КУЧМА

На місцевому підприємстві придавило станком молодого працівника. Рятувальники витягли постраждалого з-під конструкції. Втім, медики лише констатували смерть потерпілого. За їхніми словами, у загиблого виявили численні переломи й травми, які були несумісними із життям.

Подробиці трагедії встановлюються. ■

Гінеколог шукав клієнтів для жінок, які надавали інтимні послуги

Василя Стефанюка, який працював у луцькому пологовому, втретє підозрюють у сутенерстві

Сергій ВИШЕНЬКА

В обласному центрі Волині правоохоронці викрили 55-річного чоловіка, який займався звідництвом. Прокуратура не розголошує імені чоловіка, але, як нам стало відомо, йдеться про колишнього лікаря-гінеколога Василя Стефанюка.

За даними слідства, чоловік підшукував клієнтів для двох жінок, які надавали інтимні послуги.

Нагадаємо, Василя Стефанюка судили у вересні 2020 року. Тоді його викрили на сутенерстві та продажі амфетаміну. Він працював лікарем-гінекологом у Луцькому пологовому будинку, але після розголосу його звільнили. Під час розслідування чоловік уклав із прокурором угоду про визнання винуватості, тож суд призначив йому лише три роки іспитового терміну.

Втім, вже у травні 2021 року поліція вдруге викрила волинянина на пошуку клієнтів для жінок легкої поведінки. Він встиг місяць пропрацювати у Цуманській райлікарні.

Наразі справу розглядають у суді, але вироку поки що немає.

Йому загрожує від чотирьох до семи років тюрми. ■

Померла 18-річна дівчина, яка постраждала в ДТП на Горохівщині

Аварія сталася ввечері 4 грудня у Ярівці Луцького району

Ірусина ПРИХОДЬКО

Пасажирський автобус «Луцьк–Нововолинськ »врізався у вантажівку МАН, яка вийшла з ладу і стояла на проїжджій частині без увімкнених аварійних ліхтарів.

Загалом в автотрощі травмувалися шестеро людей. У лікарню доставили 45-річного водя, 67-літнього пасажира та 18-річну Дарину Кузьмук, яка сиділа на передньому сидінні й перебувала у найважчому стані. В дівчини діагностували переломи обох ніг, відкриту черепно-мозкову травму та забій легень. Місяць медики боролися за її життя, але 5 січня молода волинянка померла. ■

Клієнт погрожував підірвати працівницю банку

Інцидент стався торік 21 вересня. Зловмиснику оголосили вирок

Олена КУЧМА

Уродженець Маневиччини у приміщенні «Приватбанку», що на проспекті Відродження в Луцьку під час конфлікту погрожував працівниці гранатою Ф-1. Тримаючи боєприпас, чоловік запевняв, що підірве його. Втім, його затримали правоохоронці.

Згодом стало відомо, що волинянин знайшов 120 патронів та ручну гранату біля колишнього блокпоста на вулиці Рівненській. Відповідно до висновку експерта, небезпечні знахідки були придатні для бойового застосування.

Суд призначив обвинуваченому три роки в'язниці. Втім, потім замінив реальне покарання на рік іспитового терміну. ■

■ Фотофакт

Юна пластунка продала своє волосся та віддала кошти для ЗСУ

На Рівненщині 8-річна пластунка Уляна Петрук, двоюрідний брат якої захищає Україну, вирішила підтримати ЗСУ у своєрідний спосіб

Мирослава СЛИВА

Фото з телеграм-каналу Віталія КОВАЛЯ.

Улянка в тилу допомагає воювати проти путіна!

«Якось Улянка прочитала в медіа про дівчинку, яка обрізала волосся і продала його, щоб допомогти українським захисникам. Історія їй запам'яталася, і вона почала говорити батькам, що хотіла б теж так вчинити», – про це розповів голова Рівненської ОВА Віталій Коваль.

> «Уляна вперше у житті обрізала свою довгу косу, отримала за неї 1300 гривень і одразу ж передала гроші волонтерам у рідному селі Шепетин Дубенського району.»

Рідні підтримали бажання доньки й разом пішли у перукарню, де Уляна вперше в житті обрізала свою довгу косу, отримала за неї 1300 гривень і одразу ж передала гроші волонтерам у рідному селі Шепетин Дубенського району.

Окрім того, разом з іншими пластунами дівчинка виготовляє патріотичні сувеніри, ходила колядувати, щоб зібрати кошти на потреби ЗСУ. У місцевому молодіжному просторі називають Уляну мегамотиватором у підтримці воїнів. ■

■ Знай наших!

Від мультикоптероносця до очищувача води – це винаходи... школярів

Наука, як і армія, дипломатія та інформація, є однією з тих сил, що наближають нас до Перемоги

Влад НОВИНСЬКИЙ

Бойовий мультикоптероносець, саперна платформа для пошуку розтяжок, зарядні смартстанції — це все винаходи учнів Рівненської Малої академії наук.

Під час війни манівці створюють альтернативні джерела живлення, досліджують саперну діяльність та протипожежні заходи. Доопрацьовують винаходи, які колись мали цивільне призначення. Також придумують пристрої для очищення та нагріву води.

Юні винахідники закладу разом зі своїми керівниками за минулий рік запатентували 6 корисних моделей, і вже цьогоріч подано ще декілька заявок.

Ідеї юних рівненських геніїв неодноразово перемагали на міжнародних конкурсах наукових винаходів, 65 з них вони запатентували.

«Старшокласники цьогоріч більше зосереджуються на оборонці. Аби створити такі сміливі проєкти, необхідно вивчати точні науки, мистецтво, інженерію, дизайн та навіть бізнес. Наразі з'являється дедалі більше робіт для потреб ЗСУ, усе, аби привернути більшу увагу до оборони країни», — зазначає директор Рівненської Малої академії наук Олександр Андрєєв. ■

■ Погода

На Водохреще тріскучих морозів не буде

Найближчими днями на Волині стовпчик термометра суттєво не відхилятиметься від нульової позначки. Очікуються сильні опади й подекуди тумани. За народними прикметами, якщо в середині січня переважатиме похмура й сира погода, варто очікувати на щедрий урожай

За прогнозами українських синоптиків, **20 січня буде хмарно, у другій половині дня йтиме сніг.** Вітер північно-східний, 3–5 метрів за секунду. Температура повітря вночі – близько 0, вдень – плюс 1. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1952-му – плюс 5,5, а найхолодніше – 2006-го – мінус 22,7 градуса.

21-го весь день буде хмарно, ввечері йтиме дощ зі снігом. Вітер північно-східний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – мінус 1, удень – 0 градусів.

22-го збережеться хмарна погода, без опадів. Вітер північно-східний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – мінус 1, вдень – близько 0.

У Рівному 20 січня весь день небо буде вкрите хмарами, з обіду йтиме дощ зі снігом. Температура повітря вночі – мінус 1, удень – плюс 1.

21-го утримається хмарна погода, вранці дощитиме. Температура повітря вночі – 0 градусів, вдень – плюс 1.

22-го у Рівному буде хмарно, без опадів. Температура повітря вночі – 4 градуси морозу, удень – 1 градус вище нуля. ■

■ Тільки факт

39% українських пенсіонерів отримують пенсію меншу, ніж 3000 гривень. Від 3001 грн до 4 000 грн одержують 23,5% пенсіонерів; від 4 001 грн до 5 000 грн – 11,4%; від 5 001 грн до 10 000 грн – 19,1%; понад 10 000 гривень – 6,9%.

■ Три празники в гості

«З нами Бог і ЗСУ! Починаєм коляду»

Під таких гаслом у Камені-Каширському відбувся благодійний різдвяний концерт

Марина ЛУГОВА

Своє мистецтво дарували глядачам уже добре знані не лише на Камінь-Каширщині й загалом на Волині, а й за її межами імениті народні аматорські колективи «Жайвір», «Родовід», «Поліські веретена», «Рідні наспіви», «Дзвони пам'яті». Виступали й аматори сцени із села Видричі – гурт «Видричанка» під керівництвом Юлії Павляшик, який ще тільки йде до такого високого визнання, а також родинний ансамбль Салюків із села Мостище та учні Камінь-Каширської дитячої школи мистецтв.

Усього, як поінформувала директор Центру культури та дозвілля Камінь-Каширської міської ради Алла Глущук, в благодійному концерті взяло участь тринадцять колективів. Для Збройних сил України було зібрано 15 555 гривень.

– А загалом ми передали нашим захисникам уже понад 200 тисяч гривень, – розповіла Алла Олександрівна. – Адже святкова акція – одна з багатьох, які було проведено за час повномасштабного вторгнення росії в Україну. ■

РЕКЛАМА

■ Шок!

В одній із луцьких квартир виявили застрелене подружжя

Обоє загиблих літнього віку

Софія ГАВРИЛЮК

В обласному центрі в одній із квартир багатоповерхівки на проспекті Соборності знайшли тіла чоловіка та його дружини з вогнепальними пораненнями. Поруч лежала рушниця. Як прокоментували в секторі комунікації поліції Волині, повідомлення про трагедію правоохоронці отримали в неділю. Вони з'ясували, що загиблому було 67 років, а його дружині – 61. Оскільки двері в квартиру були зачинені зсередини, припускають, що один із загиблих застрелив іншого, а потім скоїв самогубство.

Відомо, що чоловік та дружина працювали у дитсадку: вона – кухарем, він – сторожем. У них двоє дорослих одружених синів, які мешкають окремо. Завідувачка дитсадка Тетяна Линник повідомила, що у подружжя були приязні стосунки. Для колективу смерть колег стала шоком.

Кримінальну справу розслідують за статтею 115 ККУ «умисне вбивство». ■

■ Кримінал

Ковельчанин приревнував дружину – і замовив кілера

У Луцькому суді заслухали справу моторошного вбивства

Сергій ВИШЕНЬКА

Фото із сайту ukr.net.

Душогуб відвів потерпілого якнайдалі від дороги та вистрілив йому в голову.

Поблизу Ковеля у вересні 2019 року знайшли закопане в хащах тіло чоловіка із простреленою головою. По гарячих слідах поліцейським вдалося встановити ймовірних злочинців.

З'ясувалося, що «ліквідацію» 46-літнього місцевого жителя замовив ковельчанин Сергій Савчук, який приревнував потерпілого до своєї дружини. Поплічником у цій справі став уродженець Грузії Віталій Гадуа, а виконавцем – його рідний брат Руслан Гадуа, який має бойовий досвід. Відвіз їх на місце злочину ще один грузин – Букія Мамука.

> «Зловмисників затримали через кілька днів у селі Струмівка Луцького району.»

Домовившись із жертвою про зустріч поблизу недіючого кафе в Ковелі, щоб нібито замовити йому виконання будівельних робіт, душогуб відвів потерпілого якнайдалі від дороги та вистрілив йому в голову.

Зловмисників затримали через кілька днів у селі Струмівка Луцького району.

За роки судових засідань двох обвинувачених Сергія Савчука та Букію Мамуку відпустили з-під варти під домашній арешт. Інші двоє, Руслан Гадуа та Віталій Гадуа, досі перебувають у сізо.

Нещодавно відбулось чергове слухання цієї справи, на якому прокурор наполягав на продовженні цих запобіжних заходів. Колегія суддів його запит задовольнила.

■ Слово – зброя!

У Горохові всіх охочих навчають… писати вірші

Бо війна переможно закінчиться, а українське мистецтво – це назавжди!

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Фото Володимира БРАТЧУНА.

Таємницями слова заслухалися горохівчани різних професій.

Два місяці тому вчителі Горохівщини для всіх, хто бажає навчитися досконало володіти рідною мовою, відкрили клуб «Тепла розмова». «Поговорити щиро українською про все на світі є багато охочих і серед місцевих жителів, і серед тих, кого місто приязно прихистило в час війни», – каже ініціаторка шляхетного задуму, начальниця відділу освіти Горохівської міської ради і вчителька від Бога Софія Пилип'юк. І з гордістю додає, що Горохівщина – земля талантів, і їх потрібно плекати, наче золоті зернята. Задля цього головна освітянка запропонувала відкрити науковий літературний клуб «Таємниці слова».

> «Наша Україна сьогодні схожа на жінку, яка народжує в муках своє майбутнє. Це зараз вона зболена, втомлена, але, народивши свою перемогу й волю, вона буде красивою і щасливою.»

Дещо раніше депутати Горохівської міської ради одноголосно підтримали запропоновану командою освітян Програму розвитку й функціонування української мови на найближчі роки, в рамках якої заплановано багато оригінальних заходів. Народження «Таємниць слова» – один із них. Варто зазначити, що на теренах Горохівщини вже давно гуртує поетів літературний клуб «Натхнення», заснований працівниками централізованої бібліотеки. На зустрічах у ньому звучать нові твори початківців і зрілих поетів та прозаїків.

– А ось «Таємниці слова» ще й навчатимуть обдарованих людей різного віку, як робити слово влучною зброєю проти ворога, сузір'ям ніжності для найрідніших людей чи нев'янучим букетом любові для всіх закоханих. Поетична творчість вимагає рими, різних художніх засобів, вміння зробити почуття домінантою авторського твору. І в нашому клубі всі охочі матимуть змогу опанувати цю науку, – таким доброзичливим був лейтмотив вступного слова Софії Пилип'юк на відкритті цього нового проєкту. Дійство доповнили патріотичними мелодіями піснярі й музиканти.

Його учасникам миру і натхнення побажав голова Горохівської міської ради Віктор Годик, а за чергову хорошу справу задля громади та в ім'я рідної країни дякував запевненням, що його команда буде й надалі підтримувати всі творчі ініціативи своїх земляків.

Усе товариство з хвилюванням очікувало почесного гостя першого засідання з красномовною назвою «Низький уклін тобі, солдате!» – відомого волинянина, історика, учасника Революції гідності і воїна з перших днів російської агресії в Україні, нині офіцера відділу соціально-гуманітарного забезпечення Луцького прикордонного загону Сергія Годлевського. І він приїхав з-під білоруського кордону, щоб, як завше, щиро говорити про Україну із земляком.

До слова жартома й всерйоз пригадали той час, коли пан Годлевський був головою Горохівської райдержадміністрації. Дякували землякові, що в своєму колишньому кабінеті він залишив світлу ауру. Тепер його відвідувачі – користувачі освітнього центру «Горохів Хаб», який відкрили наприкінці минулого року.

«Наша Україна сьогодні схожа на жінку, яка народжує в муках своє майбутнє. Це зараз вона зболена, втомлена, але, народивши свою перемогу й волю, вона буде красивою і щасливою», – такий образ Батьківщини-матері описав бойовий офіцер шанувальникам рідного слова – працівникам установ і організацій міста, коледжу, шкіл…

Роботу «Таємниць слова» ввірили координувати знаній на Горохівщині поетесі, авторці власних збірок, вчительці української мови і літератури Горохівського ліцею №1 імені Івана Франка Оксані Пилип'юк.

За словами її наставниці Софії Пилип'юк, для проведення майстер-класів у літературному клубі «Таємниці слова» будуть запрошувати відомих літературознавців, майстрів поетичного й прозового слова, драматургів і навіть художників. Цими наставниками будуть і місцеві митці, й земляки з інших регіонів. Бо ж горохівського цвіту, як мовиться, по всьому світу! ■

Погляд

Ірина КРАВЧУК,
редактор відділу інформації газети «Волинь»

«Часу не існує»

У шкільні роки в переддень Нового року я, бувало, сідала під ялинкою і безперестанку їла цукерки. Коли мама сварила, що така кількість солодкого шкодить здоров'ю, сумно відповідала: заїдаю стрес

Адже я тоді надто переймалася тим, що рік дуже швидко пролетів. Дуже лякали думки, що колись стану такою ж старенькою, як бабуся. Тож 31 грудня, коли десь у космосі перегортався велетенський календар, я боялася і страждала. У старших класах ця історія також повторювалася, щоправда, замість цукерок я наминала олів'є за обидві щоки.

Завжди знала, що за святковим столом обов'язково почую фразу «Чого той час так летить». Дуже злилася, коли рідні про це говорили. Здавалося, що вони посипають сіллю мою дитячу рану. Потім помітила, що такі розмови зав'язуються чи не в кожній компанії: хтось не вірить, що діти швидко виросли, хтось шкодує за втраченими можливостями, а когось турбує, чому зненацька настала п'ятниця.

Щоб якось вберегтися від цієї хвилі, я просто зняла зі стіни в кімнаті годинник. Бо як помітити час, якщо не слухати «тікання» й не дивитися на стрибки секундної стрілки? Це врятувало кілька Нових років. Втім, таке відсторонення не надто ефективне, бо дитячі страхи інколи просочуються в голову й вистрілюють там маленькими огидними феєрверками. От я і почала шукати нові способи, якщо не зупинити, то хоча б сповільнити час. На щастя, не я одна. Здавна вчені і філософи переймалися цим питанням. І щось та й придумали.

Зокрема, відомий американський мислитель, психолог Вільям Джеймс відкрив цікаву парадигму часу: «хвилини, наповнені цікавими подіями, здаються короткими, коли вони тривають, але довгими, коли про них згадуємо».

Тому вчені стверджують, що людина, яка постійно подорожує, проживає у своїй голові надзвичайно довге яскраве життя. Адже мозок, який уже звик до буденності, потрапивши у нові обставини, починає сприймати все з дитячою наївністю. Недарма ж кажуть, що у дитинстві дні дуже довгі. Тому одразу після нашої Перемоги я спакую валізу і кудись гайну, щоб трохи сповільнити обертання планети під ногами. ■

Р Е К Л А М А

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

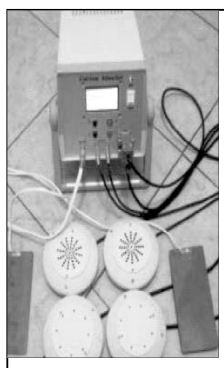

ТІЛЬКИ ОДИН ДЕНЬ
29 січня о 9.00
HARVARD MEDICAL
КИЇВ
ЦЕНТР НІМЕЦЬКОГО ОБЛАДНАННЯ
УСУВАЄ БЕЗ ОПЕРАЦІЇ
Проколу, болю, лазера, скальпеля, аденоми передміхурової залози, з катеторами, болями, сечовипускання з кров'ю, каміння в нирках, жовчному і сечовому міхурах, зоб, міому, остеопороз, полікістоз нирок, псоріаз, болі у хребті, суглобах, цукровий діабет, приступи бронхоастми і шум у голові одразу на сеансі, алергію, слух, після інсульту, потенцію
harvardmedical.com.ua
ТІЛЬКИ З ГАРАНТІЄЮ І БЕЗ РЕЦИДИВІВ
Не потрібно лежати в лікарні в умовах пандемії
Луцьк, готель «Профспілковий», просп. Відродження, 24, конференцзал
Вартість і запис за тел. **063-643-3094**
Консультація 400 грн, знижка 50%
ТІЛЬКИ 29 січня о 9.00
Самолікування шкодить вашому здоров'ю.
Ліцензія МОЗ № АЕ 638497 від 26.03.2015 р.

■ Редакційний щоденник

Сердечна вдячність – за «порожню посилочку»

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу редакторка відділу економіки Алла ЛІСОВА

Фото з архіву Алли ЛІСОВОЇ.

Хоч би як важко було на душі – Львів завжди надихає.

...ПОБОЖНІСТЮ І ПАТРІОТИЧНІСТЮ ЛЬВІВ'ЯН

Після закінчення вишу у Львові маємо із сім'єю гарну традицію зустрічати Новий рік спільно зі студентськими друзями – відомим письменником і видавцем Василем Габором та його дружиною Наталією – завідувачкою кафедри нових медіа Львівського національного університету імені Івана Франка, з якими вже ніби породичалися. Звісно, більшість разів (а всього це було 27!) келих шампанського під звуки гімну України піднімали саме в місті Лева, а після опівночі йшли на Високий замок, щоб помилуватися красою нічного міста.

Аби не зраджувати традиції, вирушили знову в атмосферу студентства, яка з роками залишається такою ж ностальгійно-романтичною і привабливо-заспокійливою. Правда, від знайомих звучало одне питання: «А ви не боїтеся, що будуть там бомбити? Це ж Львів – бандерівська столиця, яку орки особливо ненавидять!». «А яке українське місто вони люблять? – відповідала. – Всі однаково ходимо під Богом!».

Бандерівська столиця і на цей раз була божественно красивою. Знаменита площа Ринок, на відміну від попередніх років, відзначалася якоюсь особливою заворожуюче-таємничою тишею. Справді, людей було помітно менше. І за п'ять годин нашого перебування там зустріли лише дві екскурсійні делегації. Не із закордонних, а з українських міст. Новорічні інсталяції відрізнялися, як завжди, оригінальністю і вишуканістю. Направду, таке можна побачити тільки у Львові. Вулички, на яких зустрічали музикантів, співаків у національних строях, були наповнені неперевершеними пахощами кави впереміш з імбиром, корицею, кардамоном і цитриною.

Зупиняємося біля одного з відреставрованих будинків, щоб не тільки помилуватися відновленими скульптурами, а й послухати живу музику, яка линула ніби з-під небес. Це, виявляється, на балконі одного з ресторанчиків на другому поверсі дає безплатний концерт львів'янам і гостям міста молодий артист. Під акомпанемент гітари він не просто співав – заглядав у саму душу. А коли почав виконувати «Червону калину» і її підхопив гурт унизу – заледве вдавалося стримати сльози.

Як і в гарнізонному храмі Святих апостолів Петра і Павла, куди завжди тягне в першу чергу якась невидима сила. В мої студентські роки він використовувався як склад. А вже з 2011 року його відкрили на честь 20-ї річниці створення Збройних сил України й там правлять службу Божу. Але ця святиня стала знаковою відтоді, коли тут почали відспівувати наших Героїв – спочатку воїнів АТО, а зараз тих, хто в різних «гарячих» точках боронить Україну. В мерехтливому світлі свічок проглядаються фотографії бійців, які полягли в боротьбі з окупантами. І цього останнього дня 2022 року людей, молодих і старших з дітками, було чимало. Хтось молився, дехто вдивлявся в дорогі обличчя на портретах, а потім запалював свічку. Десь поруч звучало ледь вловиме «Пливе кача», а за престолом, із глибини храму, доносилося монотонне читання Святого письма. Тут панувала якась піднесена і водночас скорботна тиша, в якій, здавалося, всі присутні не лише дихали єдиним повітрям, а і їхні серця були пройняті єдиними помислами й мріями – вдячністю до тих, хто загинув за нас із вами, і очікуванням Перемоги...

А як багато вірян молилося на вечірній службі Божій в Андріївській церкві! Там можна годинами споглядати древні скульптури, аналогів яким не знайти в жодній культовій споруді України. Зрештою, львівські храми – це окрема високодуховна сторінка цього загадкового міста.

> **«— А ви не боїтеся, що будуть там бомбити? Це ж Львів — бандерівська столиця, яку орки особливо ненавидять! — А яке українське місто вони люблять? — відповідала.»**

...НАСКІЛЬКИ ВАЖЛИВО РОБИТИ СЮРПРИЗИ

Тема пожертви завжди була актуальною. А минулого року вона стала таким собі екзаменом на щирість, чесність і безкорисливість. Хочеться думати, що (принаймні серед моїх знайомих) не знайдеться людини, яка б не донатила (з'явилося таке нове слово в нашому лексиконі) на армію, не підтримувала переселенців, не допомагала тим, хто внаслідок війни опинився в матеріальній скруті або стресовому стані.

Моя давня приятелька якось мовила: «Знаєш, мені цього року полегшало. Бо в церкву раніше майже не ходила, десятини не давала. То тепер довелося за всі останні роки відплачувати. Але не шкодую, навпаки – задоволена. Бо хлопців на фронті підтримувала!»

Пригадалася давніша розмова зі священником якраз на цю тему. Коли про це заговорили, він мовив: «Звичайно, Бог хоче молитви у церкві. Бог чекає покаяння. Бог чекає пожертви...». Але, додав, пожертви тому, хто її потребує. Тому якщо ти поділишся продуктами із самотньою сусідкою, купиш улюблену іграшку дитині, батьки якої не можуть цього зробити, придбаєш блок цигарок чи кілька пачок кави на фронт – це також зараховується.

Добре пам'ятаю, з яким трепетом у душі ми завжди чекали новорічних подарунків у дитинстві. Бо в них обов'язково були мандаринки, яких тодішня дітвора практично не бачила, дорогі цукерки, які купували вкрай рідко, бо коштували вони недешево. А ще ми неймовірно раділи, коли друзі з Польщі, Болгарії (тоді була мода листуватися) надсилали посилочки із сувенірами. Радості не було меж, коли в бандеролях із Софії знаходили маленьку ляльку-мотанку, невеличкі пробники з «трояндовими» парфумами, або з польської Влодави – з їхніми листівками й солодощами. Тому настрій очікування подарунка грів душу завжди, й коли вже сама почала заробляти гроші, разом із дітьми старалися на свята щось вислати племінникам. Щоб вони відчули таку втіху.

Подібне переживають і дорослі. Хіба не так? Справжнім сюрпризом стала для мене нова книга нашої землячки з далекого Ізраїлю, відомої письменниці Валентини Чайковської. І з якою любов'ю вона до збірки поезій додала маленькі святкові дрібнички!

А днями близька мені людина розповіла таку різдвяну історію. Вона вирішила зробити приємність і надіслати посилочку одній старшій жінці, з якою доводилося раніше працювати і яка змушена була виїхати в центральну Україну. Родичі померли, залишилася одинокою з невисокою пенсією. Коли колежанка відкрила пакунок, куди були вкладені м'ясні продукти, домашня випічка, цукерки, дуже схвилювалася. Зворушена такою увагою, по телефону не могла вимовити й слова.

А потім написала: «Як тільки прийшло повідомлення про бандероль, я плакала від радості. Моє сонце! Я дуже зворушена! Я дуже тобою горджуся! Бо навіть якби ти порожню посилочку прислала, я би все одно дякувала. За твою увагу і турботу».

Це велике щастя отримувати такі «послання»! ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продається у Луцьку будинок із усіма зручностями. Є усі господарські споруди, 10 соток землі. Ціна договірна. Тел. 050 98 92 378.

● Здається в оренду у Луцьку на просп. Соборності 2-кімнатна квартира. Перший поверх, косметичний ремонт. Вартість — 7500 грн + комунальні послуги. Тел. 066 61 64 716.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам трактори: «Джон Діри», МТЗ-82, причіп 2ПТС-3, плуги 3-корпусні, запчастини до комбайна «Масей Фергусон-31», двигун новий УД-1, млин, пуско-зарядне. Тел. 067 87 91 404.

● Куплю вітчизняний фрезерний культиватор (бажано пальчиковий або запчастини до нього). Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю редуктори, інші запчастини до картоплетехніки. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю поворотний круг до фуражира або двигун-барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», грунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.

● Продам жом, торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам жом, торфобрикет, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам молоду дійну корову (терміново). Тел. 068 51 43 490.

● Продам корову в Ківерцівському районі. Можна на вибір. Тел. 099 39 49 470.

● Куплю свині домашні, корови, бики, коні. Тел. 098 64 01 110.

● Продам у Луцькому районі кобилу або лошицю. Спокійні, робочі, не бояться с/т. Тел..: 066 99 18 673, 063 99 63 460.

● Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.

● Куплю сіно для кроликів. Тел. 066 71 35 144.

ПОСЛУГИ

● Надаю послуги з регулювання, ремонту, заміни фурнітури та ущільнювачів металопластикових вікон та дверей (профілактика, огляд) у Луцьку та приміських районах. Тел. 099 03 17 380.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену картку водія до цифрового тахографа, видану на ім'я Приходай Анатолій Вікторович, вважати недійсною.

● Загублену картку водія UAD0000009GC2000 дійсну до 13.06.2027 р., видану на ім'я Капінус Михайло Олександрович, вважати недійсною.

● Загублене свідоцтво про повну загальну середню освіту, видане Луцькою загальноосвітньою школою І-ІІІ ступенів № 3 на ім'я Кравчук Галина Вікторівна, вважати недійсним.

■ Любов сильніша за війну!

Фото із сайту suspilne.media.

Зі шпиталю — до рацсу.

Була обітниця кохання, обмін обручками і поцілунки молодих.

Втратив ноги на війні, але знайшов справжнє кохання

Сергій Копищик та Світлана Калецька познайомилася на святкуванні Нового 2022 року. Освідчився військовослужбовець майбутній дружині торік у листопаді. А минулої суботи, повідомляє Суспільне, вони одружилися

Марина ЛУГОВА

Світлані та Сергію – по 24 роки. Дівчина – волинянка, живе у селі Покащів Луцького району. Вона працює фельдшером «швидкої», а Сергій – з Рівненщини. До початку війни був автомеханіком. 24 лютого чоловіка мобілізували, тож спілкування тривало у телефонному режимі. У липні боєць був поранений – довелося ампутувати обидві ноги. Перші побачення пари відбулися в госпіталі. Тоді Світлана в телесюжеті Суспільного розповідала: «Коли Сергій отримав поранення, то пропав у мене з ним зв'язок. Три дні я не могла його знайти. А потім Сергій до мене подзвонив і сказав: «Світлано, сталася біда, я поранений». У мене спочатку був ступор… Я не знала, що йому сказати, що запитати. Коли його перевели з реанімації у відділення, то вже з його батьками приїхала до нього, і з того часу ми постійно разом. Я заходила до нього в палату і відчувала, що він дуже хотів мою реакцію побачити, боявся, щоб не розвернулася й не пішла. Я не пішла, не могла інакше. Справжнє кохання, напевно. Не напевно, а так воно і є».

А ось слова Сергія з цього приводу: «Я зрозумів, що це справжнє кохання, що треба не «тормозити», а діяти. Бо я спочатку думав, що, може, стану на протези, а вже тоді освідчуся, та вирішив по-іншому: а для чого тягнути? Я зараз можу зробити пропозицію, розписатися, а вже відгуляємо весілля і повінчаємося, коли стану на протези».

Торік у листопаді хлопець освідчився коханій. А минулої суботи вони одружилися. Сергієві допомагала збиратися під вінець майбутня теща, мама Світлани. Він виїжджав до рацсу із будинку нареченої у селі Покащів.

«Я знаю, що все буде нормально, але чогось хвилююся», – зізнався Сергій, одягаючи нову вишивану сорочку.

Каже, що відчуває метелики в животі, і Світлана, яку готували до урочистості в одному із салонів краси Луцька. Вона дещо спізнилася на розпис. «Хотіла підготуватися, щоб бути найгарнішою. Біля коханого, відчуваючи, що я кохана, розцвітаю і знаю, що все буде якнайкраще», – каже наречена.

> **«Я заходила до нього в палату і відчувала, що він дуже хотів мою реакцію побачити, боявся, щоб не розвернулася й не пішла. Я не пішла, не могла інакше.»**

Біля рацсу на молодят чекали гості, родичі та друзі, побратими нареченого. Один із них, Олексій, нещодавно теж одружився. «Для кохання немає меж», – говорив він. Через кілька днів боєць повертається у стрій.

Щоб потрапити у рацс, Сергію знадобилася допомога. Його на візку сходами підняли друзі. Була обітниця кохання, обмін обручками та поцілунки молодят. Вінчатися та гуляти весілля вони будуть, як і планував Сергій, після того, коли він стане на протези. ■

■ Тільки факт

100 мільйонів євро (70 вже + 30 як бонуси) – таку суму заплатив лондонський футбольний клуб «Челсі» за придбання 22-річного атакуючого півзахисника донецького «Шахтаря» Михайла Мудрика (на фото). Уродженець Краснограда, що на Харківщині, підписав із «пенсіонерами» контракт на 8,5 року.

Фото із сайту ukr.net.

ОГОЛОШЕННЯ

Одинокий 61-річний лучанин познайомиться з жінкою для спілкування. Тел. 096 41 12 496.

■ Скуштуйте!

Споживай, Хведьку, то хрін, то редьку

Попри жарти, обидва ці продукти є надзвичайно корисними. Зокрема, до переваг редьки відносять високий вміст клітковини, низьку калорійність, а також наявність сірки, яка має антимікробні властивості, що сприяє чистоті кишкової флори. Коренеплоди, у тому числі й редька, належать до групи складних вуглеводів – продуктів, які надають енергію. А найкращим часом для їх споживання вважають обід

САЛАТ З РЕДЬКИ ІЗ СИРОМ

Фото із сайту kuhari.com.ua.

Страва здивує вас своєю пікантністю і легкістю. Для її приготування підійдуть сорти редьки, що не надто гірчать, – біла, рожева, дайкон

Інгредієнти: 400 г редьки, 150 г твердого сиру, 150 г курячого філе, 30 г ядер волоських горіхів, сіль та перець – до смаку, для заправки майонез або сметана, зелень.

Приготування. Редьку почистіть, вимийте і зітріть на крупній тертці. Якщо вона гірка, то отриману стружку варто вимочити в холодній воді 20–30 хвилин. Куряче філе промийте і зваріть до готовності, бульйон зцідіть, а м'ясо остудіть, дрібно наріжте і додайте до редьки. Потріть на крупній тертці сир, всипте його до решти інгредієнтів. Посоліть, заправте салат майонезом або сметаною, ретельно перемішайте і викладіть на блюдо. Прикрасьте подрібненими горіхами і зеленню петрушки.

ОВОЧЕВИЙ САЛАТ ІЗ М'ЯСОМ

Фото із сайту gurman.co.ua.

Смачний, ситний і корисний наїдок

Інгредієнти: велика чорна редька (320–360 г), 180 г телятини, 160 г сметани середньої жирності, велика ріпчаста цибулина, 3 варені яйця, по 0,5 ст. л. солі і меленого перцю.

Приготування. Редьку почистіть, промийте крижаною проточною водою і потріть на тертці із середніми отворами. Якщо вона дуже гірка, залийте її на пів години холодною водою, потому відтисніть. Цибулю покрайте маленькими кубиками, всипте на сковорідку з добре розігрітою олією та обсмажте до легкої рум'яності. М'ясо відваріть у підсоленій воді до готовності, остудіть і покрайте соломкою. Змішайте в салатнику редьку, м'ясо й остиглу смажену цибулю і варені яйця, порізані кубиками. Посоліть, поперчіть до смаку, заправте салат сметаною і відразу подавайте на стіл (без попереднього настоювання).

САЛАТ «ВІТАМІННИЙ»

Фото із сайту gurman.co.ua.

Салатик відмінно доповнить гарячі м'ясні страви

Інгредієнти: 160 г білої або зеленої редьки, 340 г свіжої білоголової капусти, 70 г соковитої моркви, 1 болгарський перець, по дрібці солі і цукру, мелена солодка паприка за смаком, 2 ст. л. рафінованої соняшникової олії, 1 ч. л. яблучного оцту.

Приготування. Капусту тонко нашаткувати, висипати в миску, присолити і добре розім'яти руками, щоб вона стала м'якшою. Моркву і болгарський перець порізати якомога тоншою соломкою. Підготовлені овочі зсипати в миску, посипати сіллю і цукром, ще раз прим'яти. Почищену редьку також покраяти соломкою, викласти поверх попередніх компонентів. Полити олією та оцтом, додати солодкої паприки, ретельно перемішати – і можна подавати на стіл.

З ЯЛОВИЧИМ СЕРЦЕМ

Фото із сайту gurman.co.ua.

Завдяки поєднанню овочів і м'яса страва ситна і корисна

Інгредієнти: 1 велика зелена редька, 1 кисло-солодке яблуко, 320 г яловичого серця, 1 велика морква, 1 ріпчаста цибулина, 2–3 зубчики часнику, сіль, улюблені спеції.

Приготування. Редьку почистіть і нашаткуйте на спеціальній корейській тертці. Висипте у зручну для вимішування миску. Так само, тонкою довгою соломкою, натріть сиру моркву. Серце зваріть у підсоленій воді до готовності, охолодіть і наріжте брусочками. Покраяну півкільцями цибулю присипте спеціями і обсмажте в невеликій кількості олії. Як остигне, також додайте до решти компонентів. Зверху посипте дуже дрібно нарізаним свіжим часником (за бажанням його можна замінити гранульованим). Наостанок додайте покраяне тонкою соломкою очищене яблуко, посоліть і відразу заправте легким майонезом, найкраще домашнім. ■

Газета Волинь нова
www.volyn.com.ua
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.
E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» – друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70

Головний бухгалтер
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32

Відповідальний секретар
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32

Літературні редактори
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32
БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94

Політики
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94

Економіки
ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації
КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94

Відділ інтернет-новин
КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94

Місцевого самоврядування і сільського життя
ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94

Освіти і культури
КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94

Реклами
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70, 0971552622

Приватних оголошень
ТИМОЩУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ), 61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р., КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р., РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 71.

АртФронт

Згинуть вороженьки...

Степан ІГОРОВИЧ

Зуби зламаєте, здохнете, знайте.
Згнóїте землю, зомбовані зайди.
Злóдії, збоченці, звірі здичілі,
Зграйка задурених, зачерствілих.

Звитя́г захотіли? – злипнеться зад!
Заразу здолає злості заряд.
Задавим, задушим, знищим зміюк.
Запеклими залпами ЗСУ!!! ■

Фото із сайту zn.ua.

А в мережі пам'ятник засновникам Києва — братам Кию, Щеку, Хориву і їхній сестрі Либідь — бачать нині вже так.

У всіх на вустах

Підспівуймо хору, не боячись московського чобота на горлі

Богослужіння українською мовою в Успенському соборі Києво-Печерської лаври, яке вперше в цих стінах відбулося 7 січня, можна слухати вічно і щоразу розчулюватись до сліз…

Оксана ЗАБУЖКО, поетеса, письменниця, публіцист, громадський діяч

Фото із сайту youtube.com.

Згадалося, як колись, пішовши з чоловіком у Ботсад «на сакуру», потрапили були під зливу і сховалися разом з іншими любителями квіточок у храм московського патріархату – мов у льох ускочили: мало того, що непривітні служиві суворо остерігали, щоб ніяких знімків, і взагалі були сильно невдоволені напливом «несвоєї» публіки, але добило мене оголошення: «ПОДПЕВАНИЕ ХОРУ НЕ БЛАГОСЛОВЛЯЕТСЯ» – тут я вже не стрималась, розреготалася вголос, аж мусили ми втікати на ґанок від гріха подалі, і я ще довго потім цей анекдот переповідала, обурюючись: та що ж це за церква така, якщо в ній Богові хвалу з усіма разом співати не можна, це ж абсурд, що суперечить самій ідеї християнської громади!.. Давно діло було, років 10 тому, – що це за церква, звідтоді ми всі побачили ще в 2014-му, і, о Господи, як же це прекрасно, що ця полуда потроху спадає, морок розвіюється, і люди можуть бачити навіч, що правдива Церква – це там, де бути насамперед РАДІСНО…

Тож співаймо щиро й від душі – «підспівуймо хору», не боячись московського чобота на горлі: це все теж – про свободу, про її прибування в «тілі народу»: про нашу силу. ■

Тепла історія

facebook volyn.com.ua

Фото із 70-річчя весілля бабусі і дідуся

На Миколи свого дідуся Миколу згадую завжди. Але цьогоріч особливо. Бо ж широкомасштабна війна, а дідусь на війні провів шість років – із 1939 по 1945. Сам завжди дивувався з того, як вижив. Та ще й прожив понад 100 літ (1914–2015). З них 76 – у шлюбі з моєю бабусею Лідою

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, речник 100-ї бригади ТРО Волині

Фото Сергія ХОМІНСЬКОГО.

«Ми сіли пити чай – і я «клацнув» на плівковий фотоапарат батьків та дідуся з бабусею...».

Одружилися вони 6 лютого 1938 року, а бабусі не стало 19 лютого 2014-го. Того дня я вкотре мчав із Луцька на київський Майдан – там саме розгорталися найдраматичніші події Революції гідності. Але дорогою подзвонила мама і повідомила сумну звістку – тож довелося виходити в Житомирі… Моя дружина з цього приводу завжди каже: «Бабця знала, коли померти, – може, завдяки їй ти і лишився живий...».

Бабця знала, коли померти, – може, завдяки їй ти і лишився живий...

Дідуся не стало наступного року – 25 липня 2015-го…

А це фото зроблене 6 лютого 2008-го – на 70-річчя їхнього подружнього життя. Тоді за столом зібралася вся наша родина, а знімальна група телеканалу «Інтер» на чолі з Ольгою Кашпор зняла сюжет, який показали в ефірі 14 лютого…

До речі, в тому сюжеті були кадри зі світлинами з родинного фотоальбому. Зокрема, показали й фронтове фото дідуся, на якому він із бойовими побратимами. А за кілька днів на сільраду (у сюжеті прозвучала назва села) прийшов лист із Харкова – від чотирьох доньок чоловіка, який також був на тому фото (у їхньому родинному альбомі – таке саме). Ми дуже тепло спілкувалися, а 2010-го – під час відрядження до Харкова – я побував у гостях у пані Надії (однієї із сестер) і пана Леоніда (її чоловіка)…

Тоді ж – 6 лютого 2008-го – увечері всі роз'їхалися, ми сіли пити чай. І я «клацнув» на плівковий фотоапарат батьків та дідуся з бабусею…

До речі, 70 років подружнього життя – це Весілля подяки: у цей день діти та онуки дарують ювілярам усе, що ті забажають. ■

Усміхніться!

– Ти звернула увагу, що наші сусіди сьогодні не кричать один на одного?
– Напевно, посварилися.

Виділяти гроші на боротьбу з корупцією — це те саме, що виділяти горілку на боротьбу з пияцтвом.

«Розочко, а шо ви робите сьогодні ввечері? Тільки не подумайте нічого такого… А якщо подумаєте, як вам така ідея?»

До сліз

ОСТАННЄ РІЗДВО...

Галина ЛЕВКОВИЧ

Я знаю, що в мене, мабуть, сьогодні
останнє Різдво з Мамою…
Я про це знаю напевне.
Про це дуже-дуже страшно думати,
До сліз гірко усвідомлювати,
Навіть вимовляти це надзвичайно важко…
Але я це знаю,
Бо Мама дуже слабенька,
Вона поволеньки згасає,
І до другого Різдва її серденько просто не достукає…
Але поки що Мама при пам'яті,
Мама з нами
Увесь день,
І ми разом з нею готуємо різдвяну вечерю.
Ми з сестричкою на кухні,
А Мама на постелі:
Їй важко вже дихати
І розмовляти,
І кашель її домучує,
І біль невимовний,
Але вона щоразу запитує, чи пам'ятаємо,
що робити сьогодні маємо,
Чи всі страви готуємо,
Чи не забули чого…
І ми з сестричкою щохвилі перепитуємо її, як готувати
Кутю,
Голубці,
Узвар,
Холодець,
Пампухи…
Та ні, ми й самі усе добре знаємо,
Бо вже далеко не діти та й навіть не юнки.
І не раз ми усе чудово готували для своїх
маленьких власних родин,
Але сьогодні…
Сьогодні
Ми не хочемо знати,
Ми не хочемо готувати самі!
Ми хочемо перепитувати,
Розмовляти,
Хочемо, щоб Мама розповідала, підказувала,
відчувала себе необхідною,
важливою, незамінимою,
Щоб відчувала себе Господинею в отчій домівці, –
І ми питаємо
Щохвилини,
Бо наступного Різдва вже, напевно, нікого буде спитати –
Мами не буде…
Я не знаю, як це буде,
Розумієте?!
Я не знаю, як це буде – Різдво без Мами,
Бо до того Мама завжди була –
П'ятдесят років,
Спільних щасливих років…
Усі ці пів століття я залишалася дитиною.
І я,
І сестричка…
Мама завжди стояла між нами і Небом
світлою Райдугою –
Яскравою
Семиколірною стежечкою-дугою до Раю.
Завжди…
Але…
Але наступного Різдва Мами тут, на Землі, не буде…
І вже я стоятиму веселкою між моїми дітьми і Небом,
Вже я буду тією Райдугою для своєї родини.
А сьогодні…
Сьогодні я ще побуду дитиною
Біля Мами,
Обійму її,
Поплачу тихенько,
Розкажу, що борщ не такий смачний, як у неї,
І голубці пригоріли,
І кутя несолодка…
Я попрошу Бога у своїй молитві, щоб зменшив їй біль
Хоча б на цей Святий Вечір.
І ще попрошу, щоб зробив диво,
Таке велике, майже неможливе Диво –
Подарував нам спільний цьогорічний Великдень…

Любі мої,
Бережіть своїх Матерів,
Їдьте до них на Святвечір,
Попри клопоти,
Наперекір усьому!
Їдьте,
Спішіть,
Поки вони з Вами,
Обіймайте їх,
Бо Мама…
Мама – то ваше дитинство і ваша Райдуга завжди
Між Вами і Небом,
Світла, тепла, ніжна, чиста і вічна стежечка любови.
Я дуже хочу хоча б ще одного Різдва з Мамою.
І воно…
Воно обов'язково буде…
Бо Різдво – то ж тоді, коли Земля і Небо торжествують.
І колись я матиму з Мамою своє перше Різдво
на небесах…
Перше… і вічне… ■